güzelliğini gördükçe ağlayasım geliyor

ethem baran

iletişim

güzelliğini gördükçe ağlayasım geliyor

ethem baran

iletişim

İletişim Yayınları 3036 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 539

Dijital Kitap
ISBN: 978-975-05-3289-4
Sürüm
V01.01.01.01

Dijital Kitap Yapım Sistematik Dijital Kitap Atölyesi

Kaynak Basılı Kitap
ISBN 978-975-05-3142-2
1. Basım, 2. Baskı, 2021, İstanbul
İletişim Yayıncılık A.Ş.

EDİTÖR Duygu Çayırcıoğlu
KAPAK Suat Aysu
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Büşra Bakan

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr
twitter: @iletisimyayin • facebook: facebook.com/iletisimbirikim

iletişim

ETHEM BARAN

Güzelliğini Gördükçe Ağlayasım Geliyor

ETHEM BARAN 1962'de Yozgat'ta doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Yozgat'ta tamamladı. 1983'te Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitim Yönetimi ve Planlaması Bölümü'nden mezun oldu. Çeşitli dergilerde öykü, deneme ve eleştiri yazıları yayımlandı. İlk öykü kitabı *Sonrası Ayrılık* 1991'de çıktı. Onu 1994'te yayımlanan *Kurutulmuş Gül Mevsimi* izledi. *Dönüşsüz Yolculuklar Kitabı* (2005 Yunus Nadi Öykü Ödülü), *Unuttuğum Bütün Akşamlar* (2005), *Bozkırın Uzak Bahçeleri* (2006), *Evlerimiz Poyraza Bakar* (2009), *Bulut Bulut Üstüne* (2011), *Zira* (2015), *Döngel Dünya* (2020 Sait Faik Hikâye Armağanı) adlı öykü kitapları ile *Yarım* (2008) ve *Emanet Gölgeler Defteri* (2013) adlı romanları vardır.

Gine yazıyon mu?
Babam
He baba, yazıyom.
Ben
İyi, yaz...
Babam

Onun aziz hatırasına...

Binlerce öykü uydurdum, sayısız defter doldurdum gerçek öyküyü, bütün bu sözcüklerin oturacağı o bir tek öyküyü bulduğumda kullanılacak tümcelerle. Ama daha bulamadım o öyküyü. Ve sormaya başlıyorum, öyküler var mıdır diye.

– VIRGINIA WOOLF, *Dalgalar*

boş geçmeyelim

Furkan

Âşık olduğumu sanıyor herkes. Benim için fark etmiyor. Kimse üstüme gelmiyor ya, daha ne isterim. Hepinizi seviyorum. Gelmeyin üstüme. Bak böyle ne güzel anlaşıyoruz.

Vakit öğleyi geçti ama gökyüzü hâlâ uyanamamış gibi bugün. İnsan şöyle bir sırtındaki rengi kararmış bulutları atar, bir silkinip toparlanır değil mi? Nerdee! Buldunuz gariban Furkan'ı, vurun yerden yere. Zaten üstüm ince. Bu kadar serin olacağını tahmin edemedim.

Sigaram da yok.

Enes telefonu açmıyor; sabaha kadar oyun oynamıştır, şimdi de yatıyordur inek. Onda sigara vardır kesin.

Yağmur yağmasa bari. Ekim sonuna geldik, illaki yağacak. Yağmur geldi kapıya dayandı. Soğuğu da yanına alır bundan sonra; bizim parklardaki krallığımız devrilir, saltanatımız sona erer. Kışın yaşa yazın taşa oturma. Babaannem olsa öyle derdi.

Ankara'nın acıklı göğüne bakarak kendi acınacak halimi bir kenara bırakıp salak salak bir başıma oturuyorum parkta. Şimdiye kadar çoktan gelmeleri gereken benim gibi ber duş arkadaşlarımı bekliyorum bu arada ve yapabileceğim en akıllıca şeyi yapıyor, cep telefonumdan bugünkü falımı okuyorum.

Ayağımın dibinde dayılanarak yürüyen bir saksağan.

Bu şerefsizlere hiçbir şey olmuyor. Araba altında kalmış, ezilmiş, ölmüş bir tane saksağana rastlayamazsınız. Ama nerede ölü bir hayvan görseniz, başında bu şerefsizlerden bir tane vardır.

Kediler, köpekler bile bunların şerrinden, şirretliğinden neler çekiyor. Biri yetmezse ikisi üçü bir araya gelip zavallı kedilere bir saldırıyorlar. Hey Allah'ım!

Bira kutusunun halkasını buldu salak, aldı gitti neresine sokacaksa. La oğlum, sen bir salak kuşsun, eşinin parmağına yüzük diye mi takacaksın onu, senin neyine lazım o...

Hemingway'in kitabı dizlerimin üstünde. Niye aldıysam yanıma. Akşam yapacağım iş için bana yardımcı olacak sanki. Kitabın içindeki adamlar durmadan viski zıkkımlanıyor, oralarda hava sıcacık, palmiyeler, Gulfstrim... Hemen bir şişe açıyor herifin biri, sonra bir şişe şarap, taze balık, taze sebze...

Saksağanlar çoğaldı mı ne? Dört-beş tane saydım. Hep aynılarını mı görüyorum, benim gördüklerim uçup gidiyor da yerine yenileri mi geliyor bilmiyorum ama yiyecek bulma konusundaki ısrarları, inatları, azimleri beni hasta ediyor. Şu kuşlar kadar olamadım diyorum kendime. Sabahları niçin uyandığımı, daha doğrusu yeni bir güne niye başladığımı sorguluyorum. Bir öncekinin aynısı olan güya yeni bir gün. Ee? Nesi yeni şimdi bunun? Öncekinden bir farkı var mı? Yok! O zaman niye uyandın salak herif! Ne anlamı var! Yapacağın bir şey var mı, yok. Hep aynı günü yaşıyorsun sonuçta. Tabii buna yaşamak denirse.

Hemingway'in adamları viski ve kanyak içmeye devam ediyor. Ben biradan ileri gidemedim. Benim ceptekilerin gü cü

ancak ona yetti. Oradaki moruklardan biri intihar edecekmiş, tam o sırada kardeşi gelip onu ipten almış. O da soluğu kafede alıyor, başlıyor gece yarılarına kadar içmeye. Garibim garson evine gidecek ama moruk, bir kanyak daha, diyor. Yahu garsona çok acıdım. Moruğa, geçen hafta öldürseymişsin kendini iyiymiş, diyor. Allah'tan adam sağır da duymuyor. Ama anlıyordur yine de. Aslında insan kendini öldürmeyi düşündü mü bunu bir çırpıda yapmalı. Öyle taksit taksit olmuyor bu işler. Jileti, fazla derine inmeden, onun geçtiği yerlere anında koşturan kanı görene kadar bileğinde gezdiriyorsun da ne oluyor! Tek vuruş yapabiliyor musun? Var mı sende o yürek? Yok. Sen ancak okuduğun kitaplardaki kahramanları takip et: Şimdi ne yapacak bakalım! Sen onu bunu bırak da sen ne yapacaksın, asıl ona bak!

Şimdi bana da Hemingway'in adamı gibi temiz ve aydınlık bir yer lazım ama...

Parkta oturmak bedava. Kola ve çekirdekle bizim işimiz. Üç-beş ipsiz ve işsiz bir araya gelip ceplerdeki üç-beş kuruşu birleştiriyoruz. Çekirdek, iki buçuk litrelik kola, üç-beş kâğıt bardak. Önümüzde kabuklardan bir dağ. Utanmıyoruz da oturduğumuz yeri pislik içinde bırakmaya. Şu genç görevliye acıyorum valla.

Trafonun duvarına dayalı bir koltuk. Park görevlisinin koltuğu. Birileri, yeter artık, bıktım senden deyip çöpe atmış, bizimki de alıp getirmiş kendi mekânına. Karşıdaki büfenin yan tarafında da var böyle bir koltuk. Yalnız o üçlü. Daha da eski. Birtakım emekli kılıklı amcalar gelip oturuyor, büfeciyle laflıyorlar. Büfecilik de zor iş. Gecesi gündüzü yok, hafta sonu

yok. Hayatı bu iki adımlık yerde geçiyor adamın. Tuvalet işini ne yapıyor ki? Evi yakın mıdır? Sana ne oğlum! Adam seni düşünüyor mu, bu genç, cips alıyor, bazen de sigara, işi gücü, cebinde parası var mıdır diye? İki kuruş indirim yapayım diyor mu?

İnsanda bir değil, birden fazla akıl vardır Furkancığım, diyen bir rehber öğretmenim vardı. Beni Hemingway'le tanıştıran odur. Canım derse girmek istemediğinde ya da herhangi bir şeye sıkıldığında (sıkılmadığı gün yoktu neredeyse) odasına uğrardım. Niye uğradığımı bilirdi. Randevu alıp öyle gelmem gerektiğini yüzüme vurmazdı. Derse kabul kâğıdını, sanki görüşmeye beni kendisi çağırmış gibi imzalayıp verirdi görüşme sonunda. Bilirdi dersten kaçtığımı. Eski aklın, şimdiki aklın, bir de gelecekteki aklın; bunların hepsi senin aklın, derdi. Ne söylemek istediğini şimdi anlıyorum. Kaç yaşında olursak olalım, hep kendi aklımızı beğenirmişiz. Ben niye beğenemiyorum? Benim için bir geçmiş, şimdi ve en önemlisi bir gelecek olmadığından mı?

Bomba imha uzmanı olmak istiyorum, var mı diyeceğiniz! Hayatla aramdaki bağ o tel kadar olsun istiyorum. Ama öncesinde geçici bir iş bulmalıyım. Annemin ve babam olacak pislik herifin dilinden kurtulmalıyım. Sonra şöyle kocaman bir revolver alacağım mutlaka; elimde viski şişesiyle bu bankta oturup şu saksağanları tek tek havaya uçuracağım. Ahmet Kaya'nın revolveri diyorum ben ona. Bu aşk burada biterse Ahmet Kaya orada durmaz abi, çeker gider yüreğinde bir çocuk ve cebinde revolveriyle. Kim söylerse söylesin bu şarkıyı, ben Ahmet Kaya'ya yakıştırıyorum. Yaşasaydı ne de güzel söylerdi.

Babam pek meraklı tabancaya. Kimi öldüreceksin dedim bir keresinde. Ters ters baktı, siktir git eşşoğlu eşşek dedi. Cevap yok ama tabanca var. Niye var peki? İşe yaramayacaksa, ömrün boyunca kullanmayacaksan niye var? Benim Counter-Strike'ta, Pubg'de bir sürü silahım oluyor (hem de ne silahlar), ne biçim kullanıyorum onları bir görsen. Rakiplerimi tek tek haklıyorum. Hayatta kalmak için bu şart. Peki hayatta kalamıyorsan ya da kalmak istemiyorsan (insan hayatında böyle bir gün, bir an, bir dönem illaki olur herhal de) o hiç kullanmadığın tabanca senin en iyi yardımcın olsun diye mi...

Tabancasını değiştirmiş, daha doğrusu yeni bir tabanca almış bu. Akşam evde çıkardı yeni oyuncağını; seviyor, okşuyor, ağzının suyu akıyor ona bakarken. Resmen âşık adam. Aşkını elinde tutuyor. Aşkını, bir insanı ya da birçok insanı öldürmek için kullanacak, yani ona öldürtecek. Nasıl bir sevgi bu? Sevdiğine kötülük yaptırıyorsun. Hem de ne kötülük. Öldürmek kötülük müdür, yoksa onu da aşan başka bir şey mi? Bizden çok seviyor onu. Abimden, benden... Annemi geç. Anneme düşmanıymış gibi bakıyor adam. Gerçi bize bakışı da pek farklı değil ya. Şu tabancaya gösterdiği sevginin binde birini bize gösterse... Tabanca mabanca neyse de bomba... Bomba başka...

Gözleri nasıl ışıldıyor o akşam. Bebeğini seviyor sanki. Bizi öyle sevmiş midir bebekken, bilmiyorum, daha doğrusu sanmıyorum. Bu, önceki tabancaya beş basarmış, teklemezmiş, namlusu ısınmazmış, hedefi şaşırmazmış filan fıstık.

Yani bu daha iyi mi insan öldürüyor, dedim. Birden ağzımdan çıktı bu sözler. Düşünmeden. Önceden aklımdan geçirmeden. Nasıl çıktı ben de bilemedim. İçimde birikmiş demek ki, sonra

da hesapsız kitapsız öylece... Öyle bir baktı ki bana. Senin gibi evlat olmaz olsun bile yanında hiç kalır. Düşmanına bakar gibi baktı. Anneme de öyle bakardı gerçi. Bir keresinde annem yeni çıkan bir çamaşır makinesinden söz etmişti. Şöyle güzel yıkıyor, böyle rahat filan. Haa, sen rahatlık peşindesin yani, dedi bu. Sırıtıyor mu kızgın mı ikisinin arasında gidip gelen bir surat. Senin düşmanın mı bu kadın, azıcık rahat etmesi niye batıyor sana! diye bağırdım buna. Vay sen misin bağıran; ne puştluğum kaldı ne pezevenkliğim ne hayvanoğlu hayvanlığım. O gün jiletlemedim kendimi. İçim kıpır kıpırdı. Bir sevinç, bir rahatlık içimde. Odama sığamadım; iki adım atıyorum oda bitiyor. Baktım olacak gibi değil attım kendimi dışarı. Bu gördü tabii, nereye lan eşşoğlu eşşek filan. Takmadım. İplemedim bunu. Arkadaşlarla buluşacağız dedim çarptım kapıyı.

Doğruca Pilevne İnternet Cafe'ye her zaman olduğu gibi. Sığınağım mı desem, savaş meydanım mı? Benim masayı bir saat aç Soner Abi derim kapıdan girince. O da bilir ben de bilirim bir saatin yetmeyeceğini ama ne bileyim, öyle deyince sanki param az gidecek sanırım. Tabii ki sonrasında iş, benim masayı uzat Soner Abi'ye gelir. Çünkü bazı bebeler, hadi kitine oynayalım diye atlar oradan. Akılları sıra hesabı bana kitleyecekler. Hadi bakalım, el mi yaman bey mi... Bazen harbiden kitledikleri de oluyor ama... Bir de telefondan Sincanlı Oğuz Yılmaz'dan "Çilli Horozum"u çalmıyorlar mı... Suyuna da pilav pişirdiler filan. İşte o zaman diyorum ki, insanın gerçekten de belinde bir revolveri olmalı. Hem de Ahmet Kaya'nınkinden...

Dün yediğimiz çekirdeklerin kabuklarını temizlemiş buraya bakan genç adam (Çalışan, görevli, bekçi, bahçıvan?). Küçük bir kulübesi var az ileride. Trafonun yanında. Evden tüplü bir televizyon getirmiş Nuh Nebi'den kalma. Küçük tüpü, çaydanlığı var. Eskiden böyle park bekçiliği, çöpçülük gibi işleri yaşlı amcalar yapardı. Şimdi gençleri görünce insanın içi bir tuhaf oluyor. Bulsam ben de yaparım gerçi. İş iştir. Yapabilir miyim gerçekten? Niye yapmayım! Babam olacak dingilin lafını çekmektense... Bir de bu park oluyormuş. Bizim ibneler gelip burada çekirdek çitleyip kola içiyor, pisliklerini ortada bırakıp gidiyorlarmış. Kavga ederim valla. Yalatırım buraları. Adam gibi, insan gibi, efendi efendi oturacaksanız oturun, babanızın uşağı mı var lan burada, derim. Derim valla. Ama zor. Onlar otururken buraları temizlemek, çimleri sulamak... Bunun için mi bitirdin lan liseyi? Lise diploması olmayanı parka bekçi yapmıyorlar mı artık, ha ha ha... Siktirin gidin lan ibneler, sayıyla mı verdiler sizi bana...

Pek kimse uğramaz bu parka. Daha doğrusu burada takılmazlar pek; gölgeden yürümek için gelip geçerken kullanırlar. Spor amaçlı kullananlar hariç. Onlar da hep aynı tipler. Naçiz vücutlarını hamur işlerine, sabah akşam tıkınmaya adamış eşofmansız teyzeler ve bu teyzelere benzer teyzelerin evden attığı, kahvede bir bardak çaya parası yetmeyen emekli veya emeklilikte yaşa takılmış amcalar.

Ayaklarımın altında bakır çalığı yapraklar. Tepemdeki meşe ağacından düşen bir palamut da irice bir mermi gibi yatıyor sağ ayağımın yanında.

Sagopa Kajmer ne diyor:

“Ey askerim kurşunum, kulun hali aynı kalem-i kurşun. Anlatayım şöyle ki; dışa kapanıktır başı, yavaş açılır dışa ilki. Ucu sivrildikçe olur sanki ormanda gezen tilki.”

Kuru yapraklara bastığımda çıkan sesi seviyorum. Çıtırtıyı. Çıtırtı mı demeli o sese, bilmiyorum. Bence o ses için ayrı, ona özel bir kelime bulunmalı. Dal kırılmasına da çıtırtı diyoruz. Oysa yaprağın başına gelen, aynı şey değil. Eziliyor, parça parça oluyor ve tüm bunlar olurken kendince feryat ediyor aslında. Birçok feryat gibi, çığlık gibi bu da duyulmuyor. Hatta buna bir ad bile verilmiyor. Yalnız aramızda bir fark var. Bu yapraklar gün gördü, devran sürdü. Baharı, yazı yaşadı. Dalından düşünce de bir şekilde toprağa karıştı, belki orada da başka bir hayat yaşayacak. Biz ise daha daldayken kırıldık; ses bile çıkaramadık üstelik. Çıkarsak bile kimse duymadı. Duymuyor.

Hocalarımız bize sizden bir halt olmaz, bu kafayla üniversiteyi filan kazanamazsınız dediler, biz de kazanamadık. Biz, denileni yapan, büyüklerini dinleyen uslu gençleriz sonuçta. Ama yine de, aman da bu çocuk da çok iyi valla; herkese yardım eder, pek efendidir, saygılıdır desinler diye iyi olmaya çalışmadım. Arkalarından ya da yüzlerine karşı böyle söylenenlerin gerçekten öyle oldukları için mi iyi olduklarını, yoksa karakterlerini duruma ve çıkarlarına göre mi biçimlendirdiklerini sorguluyorum kendi içimde. Ben de seviyorum böyle tipleri. Ama yine de sorgulamadan edemiyorum.

Bu kadar iyi olmak zorunda mısınız lan! Sizin yüzünüzden biz olduğumuzdan kötü görünüyoruz. Mutlu musunuz şimdi? Övünün eserlerinizle!

Battle Royale'daki o Japon çocuğun babası kendini asıyor. Bizde nerede o şans! Hepimizi gömer bizim alçak. Filmde, hoca öğrencilere diyor ki göreviniz birbirinizi öldürmek, yaşamanız buna bağlı. Hadi len diyor öğrenciler önce, gülüyorlar. Sonra bakıyorlar ki işin rengi değişik. Acayip filmdi. Bilgisayarda, telefonda aynı oyunu oynarken bize hiç de saçma gelmiyor aynı durum. Gerçek hayatta da torpilini bulup benim yerime işe girince bana sen öl ulan Furkan denmiyor mu?

Hayat bir oyunmuş, hep öyle diyorlar ya. Oyun içinde oyun oynamak... yaptığımız bu. Herkes kendince, hayatta kalabilmek için gerekli silahları bulmuş ya da onlara baştan verilmiş. Benim sadece kitaplarım var. Annem, bu kitaplar mı kurtaracak seni, diyor. Kurtulmak isteyen kim anne! Kocan olacak herif de, niye bu gâvurların kitaplarını okuyorsun diye laf sokup duruyor zaten. Kitap okuyarak zengin olunmazmış.

Zengin olmak mı? Kim zengin olmak istiyor, ben hiç öyle bir şey dedim mi?

Romanlardaki herifler düşlerinin peşinde okyanusa açılıyor, ne güzel, ben nereye açılabilirim ki, en fazla o leş kokulu kafeye.

Hayatım hep böyle mi olacak? İleride de... Bir baltaya sap olamamış, en iyisi asgari ücretle bir işe girmiş şimdiki arkadaşlarımla... Kahveye oturup bir okey çevirsek çay parasını hesaplayarak...

Ben insanlığı kurtarmanın peşindeyim. Büyük düşün baba, büyük! Senin gibi olmak mı? Allah yazdıysa bozsun!

Gençliğimin içine ettin. Çocukluğumu saymıyorum bile.

Beyefendi, lokanta müdürü. Öyle diyor kendine. Bildiğin dönerci aslında. Sanayide yerleri. Sanayide ama Ankara sosyetesi de geliyormuş döner yemeye. Lokantada çalışanların hepsi aynı tarikattan. Meşhur bilmem ne ustanın yeri. Kuruluş bin dokuz yüz bilmem kaç. Yersen. Uydur uydur yaz. Kim nereden bilecek öyle bir usta var mıydı, bu dükkân ne zaman açılmıştı. Efendim bizim dükkân eskiden bilmem neredeydi, tabii şimdi oralar yıkıldı, biz de buraya taşındık, yoksa çok çok eski bir müesseseyiz. Belli anasını satayım ne kadar eski olduğunuz. Eskiliğiniz üstünüzden, suratınızdan akıyor oğlum. Patron olacak uyanık, kendine bir dede uydurmuş, güya o dededen beri bunlar kaç kuşaktır dönerciymişler. Utanmasa döneri biz icat ettik diyecek ya neyse. Sahi, aklına gelmemiştir, yoksa kesin derdi.

Babam ağzından kaçırmıştı bir keresinde, patronu olacak herif Siteler'de onun bunun lokantasında bulaşıkçılık yaparak başlamış bu işe; garson, aşçı derken allem kallem edip bir dükkân açmış. Allah yürü ya kulum demiş, diyor babam. Yalan, tarikat demiş yürü ya adamım diye, o da yürümemiş, niye yürüsün, koşmuş adam koşmuş. Koşarken de aklına meşhur bir dede uydurmak gelmiş. İki yerde şube açtı herif. Babam da her işine koşuyor onun. Masa mı silinecek, siliyor; servise yardım mı, tabii efendim ne demek, ediyor; alışverişe mi gidilecek, derhal... Ama adı müdür.

Efendim yazar kasamız arızalı. Kredi kartı mı? Maalesef efendim, kredi kartı, pos cihazı, böyle şeyler bizde yok. Haklısınız efendim, buyurduğunuz gibi, fiş veremiyoruz

maalesef. Biraz beklerseniz arkadaşımız işi bitince gelip faturanızı yazar.

Yani bizim anlayacağımız, para peşin kırmızı meşin, heh he... Fiş verirsen vergi de vereceksin. Vergi? O ne? Kâfir devlete vergi verilir mi!

Eğilip ayağımın dibindeki meşe palamudunu alayım derken nereye dokunduysam bu fal sayfası açıldı telefonumda. Ee, bize de bakmak düşer tabii, işimizin adı ne. Bir yere yetişecek değiliz; kendimiz gibi ipsiz sapsız, iş aramaktan çoktan vazgeçmiş arkadaşlarımızı bekliyoruz. Birazdan teker teker damlarlar.

Biz bu arada falımıza bakalım. Bakalım bakalım başımıza daha neler gelecek...

Bakalım Sagopa bu halimize ne diyecek:

“Ben baktıkça ağaçlara, kalbimin kuşları konmak ister dallara. Önceden inanırdım ne yazık ki fallara. Onlarla yitirilen sahipsiz yıllara, derken elveda; bir dize daha karala.”

Ay, Balık Burcu’na geçiş yapıyor ve Mars gezegeni ile kavuşuyor. (Ben, böyle “geçiş yapıyor” yazsaydım, bizim edebiyat hocası canıma okurdu.) Oh, çok şükür, bizim de bütün dertlerimiz sona eriyor. Ay, Balık Burcu’na geçmiş, daha ne olsun! Bulsam ben de geçerdim ama nerede bizde o şans... Hiç beklemediğimiz bir konuda hayatımızda sürprizli bir değişim söz konusu olabilirmiş. Her gün yeni bir güne değil, aynı güne uyanıyorum. Hepsi birbirinin aynı yeni güne. Yeni denir mi bilmiyorum. Hep aynı günü yaşıyorum. Aynı anlamsız günü. İnsan azıcık değişiklik olsun diye başka bir burca geçmez mi arkadaş! Yürü git işte, kim tutar seni. Bak, aydedemizi tutan var

mı? Kafasına göre dolaşıyor; canı nereyi istiyorsa hoop orada. Bugün canı istiyor Mars amcaya gidiyor akşam oturmasına, yarın bakarsın Jüpiter teyzemizle kahvesini höpürdetir. Onun hayatında sürprizli değişim olmuyor; o, neye karar verirse o... Bize gelince, bizim haberimiz olmadan ve bize rağmen bir değişim olacakmış. Demek ki biz istemesek de olacak bir şeyler. Gerçi hep öyle olmuyor mu? Hayatımızdaki hangi şeyi biz istiyoruz ki! Ben mi istiyorum evde oturmayı? Benim bulamadığım işin gelip beni bulmasını? Neymiş efendim, yaratıcı ve manevi bir araştırma bize iyi gelecekmiş. Yaratıcı kısmı tamam, bizim işimiz zaten yaratıcılık. Ama şu manevi araştırma kısmı biraz zor. Öyle yaratıcıydık ki abiler evde olmadığında defterlerden kopardığımız yapraklardan ya da çoraplarımızdan top yapıp maça başlıyorduk salonda. Salonda dört kanepe var, geriye kalan göt kadar yer. Olsun, kanepelerin üstü, arkası, kıyı köşe her yer top sahasına dahil.

Alınganlık yapmayın yazıyor astrolog abi ya da abla. Cep telefonumu iyice yaklaştırıp sesimi rahatça duysunlar diye, olur abilerim ablalarım, yapmam, diyorum. Bazı konuları şu an için doğru anlamayabilirmişim. Biraz zaman vermeliymişim. Zaman sizin köpeğiniz olsun. Bende çok var o dediğinizden. İstediğiniz kadar alabilirsiniz. Çekinmeyin, lütfen, bak hatırım kalır sonra; şuradan da biraz alın, en iyi kısmı orada. Bana kırıntısı kalsa yeter. Zaten nasıl değerlendireceğimi, kıymetini bilmiyorum, yazıktır, heder olmasın benim gibi iş bilmezlerin elinde.

Bazen bilardo salonuna gidiyorum o zaman dediğiniz şeyi öldürmek için. Orada ölmeyince bir-iki tanıdık görürüm, bir şey

ısmarlayan çıkar belki diye bazen de kafeye uğrarım. Meydanın karşısında. İki katlı bir yer. Üst kat kafa dinleme yeri. Kafa dinleme dediğim, konuşmanın, gevezeliğin olmadığı yer. Canı konuşmak isteyen alt katta takılıyor; telefonuna gömülenler, ders çalışanlar, test çözenler yukarıda. Oranın internetini kullandığım için ben de oturup Pubg oynuyorum. O da bir nevi bizim hayatımız. Küçük bir adadasın sonuçta; bizim Sincan kadar bir yer. Hatta daha küçük. Yüz kişiyi bir adaya bırakıyorlar. Bir kişinin yaşama şansı var orada. Yaşamak istiyorsan diğerlerini haklayacaksın. Herkes yaşamak istiyor tabii. Akıllı ve becerikli olan hayatta kalır. Biz bu hayatta, bu ülkede, bu ülkenin başkentinin kıyıcığında bile akıllı ve becerikli olamadık, hayatta kalamadık ama ölmedik de. Oyunda da ölüyoruz ama ölmüyoruz. Her gün aynı ölümü defalarca yaşıyoruz.

Uçaktan atlamadan önce nereye ineceğini iyi bileceksin. Boş evleri, fabrikaları, ahırları dolaşıyorken uyanık olacaksın, yoksa götünden mıhlarlar adamı. *Loot*lamak önemli. Kask, ilaç, bandaj, çanta, silah, mermi, dürbün her şey lazım. Bildiğin hayat anasını satayım. Yaşamak için her şeye ihtiyacın var.

Ama benim favori oyunum: Counter-Strike, yani CS.

Rehine mevzu, terörist filan bir yana benim işim bombayı halletmek. Benim uzmanlık alanım da o.

Bileklerimde ince bir sızı. Yaranın iyileşirken insanın ağzını sulandıran kaşıntısı.

Atmosferin dışına, oralarda bir yerlere fırlatsalar ya benim gibileri. İpsiz ve işsiz ve de güçsüz tipleri.

Hayallerimi çekiştirip durmaktan vazgeçtim. Faydası yok. Aptallık da bir yere kadar.

İş Kurumu'na başvurdun mu, diyor annem. Başvurmadım anne. Vuracak başım yok. Varsa bile onların işine yaramaz. Aradıkları adam ben değilim. Aslında adam da aramıyorlar zaten. Biz öyle zannediyoruz. Arıyormuş gibi yapıyorlar. Biz de iş bulabilecekmişiz gibi yapıyoruz. Ne güzel kandırıyoruz birbirimizi değil mi?

Aşk hayatınıza dair yeni bir romantik gelişme söz konusu olabilir. İlişkisi devam edenler güzel bir haber alabilirler. Yalnız olanlar ise yeni bir aşka ve tutkuya yelken açabilirler.

İlişki?

İlişkim var mı benim? Herhangi biriyle ya da bir şeyle? Ben hangi gruptayım, ilişkisi olanlar, yalnız olanlar bakımından... Nisa sayılır mı?

Nisa, bak yine çıktım karşına. Seninle konuşmadan yapamıyorum. Sana anlatmadan... Sana anlatmazsam hiçbir şey olmamış gibi oluyor. Anlatırsam olmuş gibi...

Nisa, sen var mısın gerçekten? Yoksan, bak ben yeni bir aşka yelken açacağım, falım öyle diyor. Ama önce bir yel ken bulmalıyım. Ankara'nın, Sincan'ın orta yerinde. Nerede benim yelkenim? Anne, onu da mı depoya kaldırdın yoksa! A, sahi, babam aldı değil mi? Aldı da Eryaman'a doğru yelken açtı.

Yakın çevre bağlantılarınız güçlenebilir. (Ben de bu gece güçlendireceğim zaten. Hem öyle böyle değil, bayağı güçlenecek bağlantımız.) Ve sevdiğiniz insanlarla aranızda yardımlaşma

duygusu ön plana çıkabilir. Sosyal medya, ticaret ve seyahat alanlarında kariyer yeniliği söz konusu olabilir.

Tamam, o iş bende. Sosyal medya benim işim zaten. Zaten başka bir işim de yok. Bu, eğer bir işse... Medyanın sosyal olanı da olmayanı da, hatta fiziksel ve kimyasal olanı da bizim işimiz. Evimizin iki sokak ilerisindeki, babam olacak herifin yurt dediği o kuyunun dibinde, o lanet olasıca evde, yorganı kafamıza çektikten sonra cep telefonunda hangi medyalarda gezindiğimizi sanıyorsunuz? Herkes birbirine ne videolar gönderiyordu. Kızlara bile gönderen çakallar vardı. Seyahate gelince... Bu gece bir yolculuk görünüyor bana. Havanın kararmasını heyecanla bekliyorum. Kariyer yeniliğinden bir şey anlamadım. Olmayan bir şeyin yeniliği... Bilemedim, valla bilemedim.

Kendinizi diğer günlerden daha farklı ve özgür hissediyor olabilirsiniz.

Hem de nasıl. Çok özgürüm zaten.

İçsel gücünüzün farkına varın.

Farkındayım.

Vicdanınızın sesini dinleyin.

Valla bugün dinlemeyeceğim kusura bakma.

Bazı insanları suçlamadan önce empati yapmalısınız.

Tamam, hadi yapalım. Babamın yerine kendimi koyuyorum, ne yapsam olmuyor; bir türlü babam olamıyorum. Beni göndermeyin, sizi çok özlüyorum diye ağlayan oğlu mu iki sokak ötedeki yurda göndermiyorum. Neymiş, hem dinimi öğrenirmişim hem de dersimi. Dışarısı kötüymüş. Kurban ol

dışarıya. İçerinin nasıl olduğunu yüz kere anlatmaya çalıştım sana. İnsan yerine koyup da dinlemedin bir kez bile. Bir de tokatladın. O tokatlar hâlâ duruyor suratımda. Aklıma geldikçe yanıyor suratım, damarlarım ince ince kanıyor.

Kendinizi güçlü ve pozitif hissedebileceğiniz bir gün. Hareketli ve coşkulu ruh haliniz sizleri kararlar almaya itebilir. Hayal gücünüz ve yaratıcılığınız sizleri olumlu etkileyecektir.

Pozitif hissetmez olur muyum, zımba gibiyim. Yaratıcılığa gerek yok. Yapacağım iş basit. Daha önce denenmiş. Ben yapmadım ama bizim çakallar bazı hocaların, bir de müdür yardımcısı Zurnacı'nın arabasına yaptılar. Herifin suratına güneş bir değmiş bir değmemiş sanki. O güneş yanığı benekli herif hak etmişti ama. Cuma günleri namaz saatinde kapıları açıyorlar cumaya gidelim diye. Erkek öğrencilere açıyorlar tabii. Kızlar çıkamıyor. Kantinde hep aynı boktan şeyler olduğu için bizden yiyecek bir şeyler getirmemizi istiyorlar; biz de caminin yanındaki alışveriş merkezinin yeme içme yerinden siparişleri alıyoruz millet namazdayken. İdareciler sıkı sıkı tembih ediyorlar doğru camiye diye. O gün, bizim Zurnacı kapıda dikilmiş bağırıp duruyor:

Doğru camiye... Gelip kontrol edeceğim. Camiye gitmeyenleri bir yakalarsam sürüm sürüm süründürürüm.

Biz de o sırada Enes'le sallana sallana yürüyoruz.

Acele edin, ne sallanıyorsunuz, geç kalacaksınız, hadi çabuk çabuk, dedi bu.

Biz aldırmadık. Beyefendi iyice sinirlendi:

Kime diyorum, hişt, alo...

Yine istifimizi bozmadık.

La oğlum siz laftan anlamıyor musunuz, diye haykırdı bu. Enes dedi ki, hocam biz cumaya gitmeyeceğiz, ama dışarı çıkma hakkımız var, onu kullanacağız.

Seyrek bıyıkları köpürdü bunun, zaten yok gibiydi, köpürünce uçtu gitti sanki bir yerlere. Şimdi düşünüyorum da ben de nelere dikkat etmişim. Sana ne oğlum herifin bıyığından! Adama gıcığım ya ondan herhalde. Tabii bunun karizma yerlerde. Onun olduğu yerde hak mı olur?

Ne demek gitmeyeceğim?

Gidemem hocam, gidemem de ondan.

Camiye diye bahçe kapısından çıkanların en az yarısı gitmiyor ama Enes'in doğrucu Davutluğu tuttu. Bir de beni kattı işin içine. Niye uzatıyorsun, he de geç, değil mi? Yok illa bir zırtlık yapacak.

Hocam mazeretim var, gidemem, dedi bizimki.

Mazeretin mi var, diye bağırmaz mı dallama! Üstüne bir de pis pis sırıtmaz mı! Millet dönüp bakar, aralarında fısıldaşır, kahkaha atar, neler neler. Al başına belayı. Hoca sen n'apıyorsun dercesine aynı anda sokulduk buna. O siktiğimin bıyıkları yine takıldı gözüme. Bunu niye bırakıyorsun oğlum, neye benziyor lan, mecbur musun insanları hasta etmeye? Asabi bir herifin sırıtması da başka oluyormuş. Küfür gibi bir nevi.

Hocam biraz yavaş, dedi Enes.

Ne yavaşı lan zibidi! Mazereti varmış. Namazın mazereti mi olur hıyar!

Hocam bağırmasanız, dedim ben. Yeni fark ediyormuş gibi bu kez bana baktı dik dik.

Size mi soracağım lan ne yapacağımı? Senin de mi mazeretin var? Neymiş seninki?

Onunkiyle aynı, dedim tıslayarak.

Canımı sıkmayın, doğru camiye, marş marş! Geliyorum arkanızdan, hadi sallanmayın!

Hocam abdestim yok.

Ezan okunmadı daha, acele ederseniz yetişirsiniz.

İkimizi de sırtımızdan iteledi. N'oluyor ya der gibi döndük buna. Enes:

Öyle değil hocam, öbür abdest.

Bizim asabi şahsiyetin zaten bir naneye benzemeyen suratı darmadağın oldu. Öbür öğrencileri tavuk kışkışlar gibi kovalamaya devam etti kısa bir süre. Sonra yine döndü bize.

Ne diyorsun oğlum sen?

Enes ipleri eline almıştı artık. Huyunu bilirim; iş o noktaya geldi mi kimse tutamazdı onu.

Film seyrettim hocam.

Film mi? Ee?

İşte öyle hocam, film seyrettim.

Biz de seyrediyoruz film; ne olmuş seyrettinse?

Öyle film değil hocam, hani şu filmlerden...

Yurt denilen o evde başıma az gelmedi. Akşam namazından sonra yemeğimizi yemişiz, hadi ödevlerinizi yapın; tamam abi yapalım. Ödevimiz olmasa da yapalım. Yaptınız mı çocuklar?

Yaptık abi. Şimdi de test çözülecek. 100 soru. Çözeriz abi ondan kolay ne var. Cart cart; şu a, şu b, şu da a, hadi bu da c olsun. İnsanın canı her zaman çalışmak istemiyor biliyor musun Dörtçeker Âdem... Abi? Sen daha aklın ermeden bu kafese kapatılmışsın. Buradan başka yerde ötülmez zannediyorsun. İnsanoğlu bir kuştur canım abim, sen bunu bilmiyor musun; o dalda da öter, bu dalda da... Sen kuş olduktan sonra konacak, ötecek dal mı yok! Bu kuşun da bir kuşu var Âdem Abi. Senin kuş sana hiç kendini hatırlatmıyor mu? O, ben buradayım derken sen şu 69. soruyu da çözeyim mi diyorsun? Yoksa, yoksa... bizde olan sende yok mu Dörtçeker Âdem! Daha aklı bir şeye ermeyen bebeyken bu kafese kapatıldığında onu makbuz karşılığında vestiyerde elinden aldılar mı? 100 soru çözülecek! Aklım başka yerdeyken çözerim, bekle. Aha çözdüm bile: cart cart, tamam. Bitti. Aaa... beş dakikada bitmiş. Daha bir sürü zamanım var. Ne yapsam acaba? Telefona mı baksam? Mecbur. Başka ne yapacaksın. Millet neler paylaşmıştır, ne muhabbetler çevirmiştir kimbilir?

Ne oldu? Yatsı mı okunuyor?

Tamam, tamam, benim abdestim var zaten.

Müezzin ben mi olayım bu akşam?

Olalım madem.

Sana bir şey sorabilir miyim Dörtçeker Âdem Abi? Elini vicdanına koy da öyle söyle: Senin de uykun geliyor mu yatsıyı kılarken? Normal zamanda gelmez ama namazdayken bir uyku sarıyor ki! Esnemekten ağzım yırtılıyor. Bir tek ben değil elbet, herkes aynı durumda. Biliyorum sen de uykunun içinden kendini zor çekip çıkarıyorsun ama nasıl oluyorsa bu dünyanın

insanı değilmişsin gibi görünmeyi başarıyorsun Âdem Abi. Âdem Abi sen gerçekten var mısın, yoksa ben bir rüyanın içindeyim de sen de oralarda mı dolaşıyorsun? Ne oldu, anlamadım? *Şualar Kitabı*'nı mı açalım? Ha, bir de o vardı değil mi? Açalım abi, emrin olur, sen aç dersin de açmaz mıyız; aha açtık bile; hangi şuayı açalım, ikinciyi mi, tamam, açtık. Birinci makamın birinci meyvesini okuyalım. Okuyalım canım abim:

"Tevhid ve Vahdette Cemal-i İlahî ve Kemal-i Rabbanî tezahür eder. Eğer Vahdet olmazsa, o Hazine-i Ezeliye gizli kalır. Evet, hadsiz Cemal ve Kemalât-ı İlahiye ve nihayetsiz Mehasin ve Hüsn-ü Rabbanî ve hesabsız İhsanat ve Baha-i Rahmanî ve gayetsiz Kemal-i Cemal-i Samedanî, ancak Vahdet âyinesinde ve Vahdet vasıtasıyla Şecere-i Hilkatin nihayatındaki cüz'iyatın sîmalarında temerküz eden Cilve-i Esmada görünür."

Uyku dediğin karanlık mı olur? Bir uyuyabilsem karanlığa razıyım. Işıklara rağmen. Ben o karanlığa çekilirdim. Rahat ettiğim yere. Uykum gelirdi, aklıma bin türlü şey gelir di, uykum gelirdi, ayıp görüntüler gelirdi; uyku, kızlar, ayıp şeyler, uyku...

"...Hem meselâ, müdhiş bir hastalıktan şifa bulmak, eğer Tevhid nazarıyla bakılsa; birden zemin denilen hastahane-i kübrada bulunan bütün dertlilere, Âlem denilen eczahane-i ekberden ilâçları ve dermanlarıyla Şifa İhsan etmek yüzünde, Rahîm-i Mutlak'ın Cemal-i Şefkati ve Mehasin-i Rahîmiyeti küllî ve şaşaalı bir surette görünür. Eğer Tevhid nazarıyla bakılmazsa; o cüz'î fakat alîmane, basîrane, şuurkârane olan Şifa vermek dahi, camid ilâçların hasiyetlerine ve kör kuvvete

ve şuursuz tabiata verilir. Bütün bütün mahiyetini ve Hikmetini ve kıymetini kaybeder.”

“Rab’la arana giren şifreyi çöz,” diyor Sagopa. Hadi asıl bu şua mıdır nedir, bunu çözün de görelim. Bu lafları çözün sonra da gelin beni Sincan’ın orta yerinde... Tövbe tövbe...

Eveeettt... Üstadın da dediği gibi... Ne dedi canım abim? Ben bunu çözersem hayatın sırrını da çözerim, değil mi Dörtçekerim Âdemim?

Sıra sohbete gelmiş. Keşke uykuya gelseydi. Birkaç saat sonra teheccüd namazına kalkacağız. Sonra da sabah namazı.

Bugünümüz nasıl geçmiş? Sanki bilmiyorsun Âdem! Yattık, tam uykuya dalacağız derken kalktık. Uykunun ipine tutuna tutuna ayakta kalmaya çalıştık. Tekrar yatar gibi yaptık, baktık uyuyacağız, haydi hop tekrar ayağa. Okula gittik. Bazı hocalar bizi adam yerine koymadı; sizden bir halt olmaz dedi. Siz bu kafayla üniversiteyi filan kazanamazsınız dedi. Nisa’yı gördüm elbet. Üçüncü teneffüste lafladık biraz. Hâlâ aklı Mert’te. Kızım, Mert gitti bu okuldan, yeni okulunda senin gibi kaç tane kız buldu haberin var mı, dedim içimden. Bana Mert’i sordu ama ben ona, ya ben, diye soramadım. Öğle arasında yine buraya geldik. Yemeğimizi yedik, öğleyi kıldık, tekrar okula. Üç buçukta okuldan çıkınca yine döndük yuvamıza. İkindi namazı, ders, temizlik, bulaşık, akşam namazı, yemek, ilmihal, peygamberimizin hayatı... Bunları da sayayım mı? Saymayım değil mi, çünkü sıra sohbete geldi:

Eveeettt... Gelelim esmayıhüsnaya. Herkes ezberledi değil mi? Furkan?

Efendim Âdem Abi...

Ezberledin mi esmayıhüsnayı?

Ben başlıyorum saymaya, bir taraftan da birbirimize bakıyoruz kaş altından Âdem'e çaktırmadan. Belli belirsiz baş işaretleri. Anlaşıldı tamam. Yatsı namazını da kıldıran Âdem odasına çekildikten sonra dışarı çıkılacak, sigara içilecek, açık kafe bulunursa çay bile içebiliriz.

Hadi himmet yapalım beyler.

Pamuk eller boş ceplere. Ne varsa dökülün bakalım. Hep milletten toplayacak değiliz ya. Sıra bizde. Ama hakikaten çok zoruma gidiyordu cuma günleri cemaatten para toplamak. Kur'an Kursu'na yardım, Kur'an bülbüllerine yardım! Boş geçmeyelim abiler, amcalar... Ulan bizim topladığımız paralar bir bakıyoruz abilerin odalarında cips olmuş, çikolata olmuş; Halley, Çokoprens... Bizim boş ceplerden çıkan himmet cipse yeterse çekirdeğe yetmiyor, çekirdeğe yeterse...

Bazen himmette bulunan esnafı davet ederler yemeğe. Bakın sizin himmetinizle bu gençleri okutuyoruz, böyle güzel bir hayat yaşatıyoruz ayakları. Onlarda da bir yavşaklık, bir gevşeme, bir havalanma. Benden bu ay bin lira der biri. Diğeri altta kalır mı, ulan herifin göt kadar bir dönerci dükkânı var, o bin lira verdi, ben koskoca emlakçıyım, altta mı kalacağım avradını keseyim, benden de iki bin lira. Beyaz eşyacı kimin kızından kötü, o hiç altta kalmaz, alın benden de iki bin beş yüz... Dörtçeker Âdem bu fırsatı kaçırır mı, sanki hokus pokus yapmışçasına şak diye senetleri çıkarır ortaya, görünmeyen bir hızla söylenen rakamları yazar ve imzalatır heriflere.

Sincan sokaklarının uykuya hazırlanan o saatlerini seviyorum. Arkadaşların evleri uzakta; Eyüp Keçiören'den

gelmiş, Fatih ta Şereflikoçhisar'dan. Bizim ev yakın, çok yakın. Şu sokak değil, öbür sokak değil, sonraki... Bazen oraya kadar yürüyoruz. Üçüncü kat bizimki. Herkes kendi evine bakar gibi bakıyor bizim ışıklı pencerelere. Annem dizisini seyrediyordur, abim odasında akvaryumuna bakarak arabeskin dibine vurmuştur. Babam gelmemiş olabilir. Geldiyse annemin dizi güme gider, tabii kumanda da. Şak, tarikatın kanalı: Gelsin yavan yavan konuşan susuz amcalar. İnsanın kalkıp su dağıtası geliyor.

Kaç kere söyledim anneme. Anne, dedim, ben o ev mi, yurt mu her ne karın ağrısıysa, o mağaraya gitmek istemiyorum. Televizyon yok, müzik yasak, telefon yasak. Yanında ya oğlum telefonun. Tamam anne, yanımda, saklayacağım diye canım çıkıyor. Mesele o değil. Neymiş mesele?

Söylemiyorum anneme meselenin ne olduğunu.

Fazla oyalanmamamız lazım. Bir an önce mağaraya dönmeli. Daha teheccüd namazına kalkacağız gecenin bir yarısında. Yatıp bir-iki saat sonra da sabah namazına. Yataktan kalkıp tuvalete gidiyorduk, abdest alıyor namaza duruyorduk ama uyumaya devam ediyorduk aslında. Bir gözümü hiç açmıyordum neredeyse, uyku oradan kaçmasın diye. Kapalı gözümle uykunun yarısını kendimde tutuyordum en azından.

Bazı geceler, yorganın altında, gizli gizli telefonda... Enes'in başına gelen benim de başıma geliyordu. Abinin odasına gideceksin, herifi uyandıracaksın, ne var lan, şey abi... Ney lan? Hadi söylesene yiğitsen... Abi, ben gusledecektim de... Şofbeni... La oğlum sen dün de... He abi de... Az sonra... Namaz... Varsa

böyle bir delikanlı çıksın karşıma. Ben o delikanlılığı yapamadım valla. Helal olsun sana Enes.

Hoca iyice dağılmıştı.

Ee?

Eesi... Geç yattım, sabah da zor uyandım, okula geç kalmayım diye... Malum, geç kalınca hemen yok yazıyorsunuz.

Hoca ayıldı.

Tüüü... Bir de pis pis dolaşıyor musun?

Sonra bana döndü. Dönmese hatırım kalacaktı sanki.

Sen?

Onunkiyle aynı, dedim bir an önce kurtulmak için. Tövbe estağfurullah dercesine kafasını sağa sola salladı, yutkundu, ekşimiş bir suratla, tükürür gibi:

Artist misin lan sen!

Değilim hocam, ama oyuncu olmak istiyorum. Tiyatrocu. Tabii izin verirseniz. En başta bizimkiler karşı çıktı, sonra siz, hocalarım. Ne iş yapacakmışım? Kim iş verecek sana? Önce bir üniversite kazan, mesleğini eline al, sonra duruma göre bakarsın. Ne durumu ulan! Tanıdığım ne kadar üniversite mezunu varsa evde oturuyor. Ben de işsiz tiyatrocu olarak otururum evimde. Dalga geçti babam. Artist mi olacaksın başımıza dedi. Onların maaşı ne kadarmış. Senin memleketinde dizi çekiyorlar, ne biçim gururlanıyorsun, bunlar ne kadar maaş alıyor diye sormak aklına gelmiyor değil mi babacığım? Hani şu ağalı paşalı dizilerden. Konaklar, beyler, hanımağalar, paşazadeler, prensler, prensesler. Yakışıklı adamlar, su gibi kızlar. Bilmesek essah sanacağız. Orta Anadolu'nun adamlarıyız

oğlum biz! Bizim buralarda öyle tipler yok. Bizim peribacalarını görünce buraların adamı değişiktir mi sanıyorsunuz? O değişik adamlardan üç-beş tane var, onları da siz almış oyuncu yapmışsınız zaten. Bizimkiler, aha şu bizim hoca var ya, işte onun gibi; bundan ağa mı olur? Tipe baksana, insanın sadaka veresi geliyor. Bizim zenginler sizin zenginlere benzemez; millet para istemesin diye fukara ayağına yatarlar; valla işler kesat, bu aralar işlerin hiç tadı tuzu yok, para mı, ne parası abicim, kim kaybetmiş de biz bulacağız! Bir de bu adamlar konakta oturacak öyle mi? Kim yazıyor lan sizi! Bak, Hemingway duymasın. Sizin yazacağınız senaryoya, çekeceğiniz diziye sokayım. Maymun ettiniz lan hepimizi!

Defolun gidin, gözüm görmesin sizi, dedikten sonra burnundan soluya soluya merdivenlere doğru yürüdü gitti bizim kılkuyruk müdür yardımcısı.

Ama iyi oynadın kanka, dedi Enes, omzuma bir yumruk attı. Bahçe kapısından çıktık, alışveriş merkezine doğru yürüyoruz:

Oynamadın mı lan yoksa? Film mi izledin?

La yok, annemin dizisine takıldım ben. Oğlanın sevdiği kız mahalleden taşınıyor, daha doğrusu kızın yavşak babası kızı oğlana yar etmeyecek ya, yok kıldı yok tüydü makamında bir sürü şeyi bahane ediyor, buradan gitmemiz lazım diye felsefe yapıyor. Bir bakıyoruz, bir tane kamyonet gelmiş evin önüne, çoluk çocuk koskoca bir ailenin yaşadığı evi taşımaya. Eşya da sığıyor ha. Biz de yiyoruz tabii. Bekâr evi mi taşıyorsun oğlum? Kamyonet ne la!

Bizim Zurnacı'nın arabası, dedi Enes. Şu esnaf arabaları var ya ondan. İşte o akşam icabına bakmışlar onun. Bana haber

vermediler. Yoksa ben de affetmezdim; şöyle derince bir çizik hatıra bırakmak isterdim sevgili hocamıza.

Polis olsaydın yırttıydın oğlum, diyor Enes. Âdem'in burnunu kırıp da oradan atılmasaydım olurdu ya.

Ulan Âdem! Ulan Âdem Abi!

Gittim, kapıyı tıklattım, ses yok. Bir daha bir daha tıklattım, ıhh, tık yok. Biliyorum kilitlidir ama yine de kapının kolunu yokladım. Biliyorum vakit geç. Biliyorum herkes uykuda. Bir yandan da fazla ses çıkarmamaya çalışıyorum. Daha fazla uylamayım dedim ben de. Babaannem olsa öyle derdi. Bıraktım kapıyı, herkesin uyuduğunu yeni fark etmiş gibi ayaklarımın ucuna basa basa banyoya gittim. Bizim yur dun kuralları belli: Gece karnın mı acıktı, abiye söyleyeceksin. Ulan bulaşığı yıkarken, evi temizlerken sormadan yapmamız gerekiyor da, mutfak orada, kap kacak, yiyecekler orada, iki yumurta kırsak ne var yani? Yok, olmaz, soracaksın, izin alacaksın illa! Banyo yapmam lazım. Çok değerli, çok sayın abimizden izin alacaksın. Niye? İşte öyle. Boşuna mı abi oldu!

Abi, şofbeni açsan da ben bir banyo...

Hınzır hınzır bakar tabii abi olacak yavşak. Ne o lan, bir halt mı karıştırdın der gibi sırıtır. Yok bu sefer gerçekten yıkanacağım; terledim, koktum ulan.

Yıkanacağım dedim ya abi.

He he, külahıma anlat bakışıyla bakar bu kez. Sen acı acı yutkunursun; yüreğin kabarır, bir şey söylemek için çırpınırsın, söyleyemezsin.

Şofbeni kullanma yetkisi ona aittir. Camilerdeki klimalarda "Lütfen yetkililerden başkası dokunmasın" yazar ya, buna da öyle yazmak lazım aslında. Sanki biz açamıyormuşuz gibi, git aç, bak işine, demez hazret. Dünyanın en meşgul adamıdır karşımızdaki. Şu tek kelimesini dahi anlamadığımız kitabı okumaktadır ne de olsa, hem de altı aydır. (Bir kere bile Kur'an-ı Kerim'i görmedik elinde ya o da başka konu.) Onca işinin arasında kalkar banyoya gider şofbeni açmaya. Allah ondan razı olsun.

Ertesi gün bu adamdan aynı şeyi bir daha nasıl isteyeceksin? O bakışlara, o tavırlara nasıl tahammül edeceksin? Edemiyorduk tabii. Bir gün söylersek diğer gün söyleyemiyorduk. Ondan sonra hadi namaza... Yine öyle olacaktı. O biçim bir film izlemişim, olanlar olmuş. Gusletmem lazım. Birazdan namaza kalkılacak. Daha sabah banyo yaptım, şimdi gece gece... İyi ki uyanmadı Âdem Abi, dedim içimden. Gittim banyoya, açtım şofbeni, ohh... Sabah evin içinde bir kükremedir gidiyor. Efendim ondan izinsiz kim açmış şof beni. Yedik mi ulan şofbeninizi, kim açmışsa açmış. Hem nereden biliyorsun, sen uyumuyor muydun o saatte? Meğer açık unutmuşum zamazingoyu. Baktım bizim çocuklara sarıyor.

Ben açtım, yasak mı, dedim.

Yasak!

Niye?

Yasak işte.

Senden izin mi alacağız banyo yapmak için?

Tabii izin alacaksın hadsiz! Sen kendini ne sanıyorsun!

Üstüme yürüyüp bir de beni ittirmez mi! Gözüm nasıl karardıysa artık, iki tane çaktım bunun gözünün üstüne.

Ya Âdem Abi, sayende pederden az azar işitmedik. Evden kovdu lan resmen herif. Kaç gün babaannemde kaldım. Gerçi her yer sizin kafesinizden iyiydi nihayetinde.

Âdem'in imparatorluğu... Dışarıda süt dökmüş kedi Âdem. Mıymıy bir tip. Bu dünyayla uzaktan yakından hiçbir alakası yokmuş, aslında öbür dünyada yaşıyormuş ama her nasılsa biz onu burada, aramızda görüyormuşuz gibi kendini silmiş, sesini kısmış, boynunu bükmüş mübarek bir zat. Eve girince yeniden imparator. Bu mutfağın hali ne böyle? Salon niye dağınık? Niye dağınık olacak, sen yokken biz çoraplarımızı çıkardık, birleştirdik, kocaman bir top haline getirip maç yaptık.

Ah ulan Âdem... Sana attığım yumruk miladım oldu. O günden sonra başladım kendimi cezalandırmaya. Kendi biletimi kendim kestim.

Yorganı üstüme çekip kendimi uykunun kollarına bıraktığımda bir daha uyanmayacağım duygusunun bileklerimdeki çiziklerden kaynaklandığını fark ettiğimden beri çizmeye devam ediyorum. Seviyorum jiletimi ne yapayım. Nisa'yı görüyorum o sırada. Benimle gurur duyuyor. Anlatıyorum ona her şeyi. Her jilet darbesinde açıp içimi gösteriyorum. Göre biliyor musun Nisa? Bir şey demiyorsun da. Bir de ben görebilsem içimi.

İşte Nisa, gördüğün gibi, benim hayatım bu. Sen aklıma gelince kendimi rüyada sanıyorum. Ve seninle ilgili rüyaların hepsinde kendimi havaya uçuruyorum. Zaten en sevdiğim yer atmosferin dışı. Yine de havaya uçmamı engelleyebilecek tek

kişi sensin biliyorsun değil mi? Nereden bileceksin, bir senedir görüşmüyoruz ki. Kimbilir neler yapıyorsun? Tüm hesaplarını kapatmışsın, telefon numaranı değiştirmişsin. Evden çıkmıyormuşsun diye duydum en son.

Önce kalemle başladım bileklerimle muhabbete. Kalemin yetmediği yerde makas. Sonunda jilet. Jilet işi tecrübe işi. Profesyonel olacaksın eline jilet aldın mı. Jiletin şakaya gelir yanı yoktur. İnce işçilik ister. Ustalık ister. Ee, biz de bu işin ustası olduk çok şükür. Yaz sıcağında niye uzun kollularla geziyormuşum? Size mi soracağım? Bizim de bir bildiğimiz var elbet. Annem bir ara şüphelenir gibi oldu ama benim çirkefliğim karşısında pes etmek zorunda kaldı.

Hayatta kalma provası mı, hayattan gitme alıştırmaları mı? Hangisi? Her jilet darbesinde gitmek mi zor kalmak mı kararsızlığını yaşamak... Kararsızlık da bir karar mı yoksa? Beni bağlayan bu mu?

Bomba imha uzmanı olmak için araştırmalara başladım. KPSS şart gibi görünüyor. Azıcık çalışsam onu hallederim galiba. Artık bomba mı beni imha eder ben mi bombayı, orasını bilemem. İnsanları ölümün elinden almak mı amacım, kendimi ölümün kucağına atmak mı? Cevabını biliyorum tabii, ama niye söyleyeyim millete! Onlara ne! Kime ne!

Hayatınızı yeniden şekillendirmeniz adına (adına ne lan, bak Hemingway'e söylerim seni, bir safariye de senin için çıkar) geçmiş ve gelecek arasındaki farkları gözlemleyebilirsiniz. Gerçekçi girişimler içinde olmalısınız. Bağlılıklarınız sizi aşağı çekebilir.

Trafonun oradaki eski koltuk. Zaman zaman gidip oturmamak için kendimi zor tutuyorum. Bekçinin (bekçi denir mi bilmiyorum, adam her işi yapıyor; bahçıvan desem değil, bekçi en iyisi galiba) bir kez bile oturduğunu görmedim. Bir kez otursam o koltuk gibi yaşlanırım belki; aradan yıllar geçer, başıma neler gelecekse gelmiş olur. Bir sürü sıkıntı geride kalmış... Ne güzel. Askerlik maskerlik çoktan unutulmuş. İllaki bir baltaya sap olmuşumdur o sırada. Daha ne isterim.

Evet, Nisa, görüyorsun, seni ne yapacağımı, nereye oturtacağımı yine bilemedim.

Benim içimde bambaşka bir hayat var ibneler, nereden bileceksiniz. Ben yaşıyorum orada. Ben kurdum orayı. Her şeyiyle bana ait. Dışarıdan gördüğünüzle alakası yok.

Rahat bırakın beni. Meşgulüm şu an. Nisa'yı düşünüyorum. Düşünüp efkârlanıyorum. Nisa, sen var mıydın gerçekten? "Belki sana göre ben delirmiş ve sorunluyum, ben senin varmak istediğin o yolun sonuyum!" Bak yine benim yerime Sagopa verdi cevabı. Onun dediği gibi, "Ben deli dolu biriyim ama şu an sadece doluyum".

Ailenizle ilgili konulara odaklanmanızı sağlayacak bir zaman dilimi içindesiniz.

Valla bildin abicim/ablacım. Acayip odaklandım ailevi bir konuya.

Sizden beklenilen fedakârlıklara belki de cevap vermeniz sizi bir adım öne geçirebilir.

İkili ilişkilerde fedakârlık temalarının ön plana çıkacağı özel bir gün.

Ne günmüş arkadaş. Her şeyin özel olduğu bir gün.

Profesyonel kimliğinizi yeniden oluşturmak ve kendinizi ön plana çıkartmak için yeni bir başlangıç söz konusu olabilir. Kararlarınızı etkileyecek yeni bir yola adım atabilirsiniz.

Parkçı (adamın işinin ne olduğuna bir türlü karar veremedim) yaklaştı elinde kocaman siyah bir poşetle. Çöpleri top luyor. Bizim gibi serserilerin bırakıp gittiği kola, bira kutularını, cips poşetlerini, kâğıt bardaklarını, sigara paketlerini...

Kolay gelsin abi.

Tanıyormuş ama nereden tanıdığını çıkaramıyormuş gibi baktı bana. Yalnızım ya, o yüzden tanıyamadı tabii.

Sağ ol.

Ayağımın az ilerisindeki pet bardağı aldı. Sonra demin o şerefsiz saksağanın parlak gördüğü için şöyle bir yoklayıp beğenmediği cips poşetini.

Tanımadın galiba abi. Biz arka...

Tanıyorum seni, dedi lafı uzatmaya gerek yok dercesine.

Valla biz çöplerimizi ortada bırakmıyoruz, çöpe...

İyi, dedi bu kez, gözü diğer çöplerin peşinde.

Abi sigaran var mı, dedim cesaretime kendim de şaşarak.

Siyah poşeti bacaklarının arasına kıstırıp eldivenini çıkardı; pantolon cebindeki paketi sallayarak uzattı. İki dal sigara öne çıktı paketten.

Al al, ikisini de al, dedi. Olmaz dercesine bakınca, seninkiler geç gelirse, lazım olur, dedi.

Kendine de bir sigara aldı, ikimizinkini de yaktı, tüterek uzaklaştı.

Bayağı bir göbeği var parkçı abinin. Ama yakışmış...

Kararlarımızı etkileyecek yeni bir yola adım atma zamanı geldi.

Hadi bakalım.

Furkan oturduğu banktan kalktı, telefonuna baka baka parkın çıkışına doğru yürüdü. Bu ibnelerin geleceği yok, dedi içinden. Bir mesaj bile atmamışlardı üstelik. İki yanına taş duvar örerek araya kıstırdıkları Ankara Çayı'nın kıyısına indi. Derenin üst yanındaki bostana geldiğinde uzun kavakların altındaki tek katlı, bakımsız, içinde insanların yaşadığına bin şahit isteyen eve baktı uzun uzun. Adamın bu kadar değerli arazisi varken bu viranede yaşayacak hali yok ya diye düşündü. Sahibi ya da sahipleri lüks dairelerinden çıkıp geliyor, sebzeleri suladıktan sonra gidiyorlardı herhalde. Ankara Çayı'nın boklu suyu da bedava nasılsa.

Onca apartmanın, vızır vızır işleyen arabaların, az yukarıdaki demiryolu ve devam eden devasa inşaatların arasında her nasılsa kalmış bir köy havasındaydı bu bahçe. Derme çatma evi çevreleyen ve yaprakları döküldü dökülecek ağaçlara inat yeşilliğini sürdüren sebzelere bakarak yürürken bu bahçenin bir benzerinin, hatta daha büyüğünün yolun diğer tarafında olduğunu hatırladı Furkan.

Relax Life Residence. Anaaa, İngilizler ev yapmışlar ya laa buraya. Vay be, kimbilir hangi İngiliz soyluları oturuyor!

İngilizce bilmeyenleri bahçe kapısından içeri sokmuyorlardır herhalde.

Furkan, Hemingway'in kitabına baktı elini şöyle hafifçe yukarı kaldırıp kitaba eğilerek. Sen oturabilirsin üstat. Enteresan komşuların olacak biliyor musun? Artık vurursunuz İngilizcenin gözüne. Yalnız içki içen komşu isterler mi orasını bilmem. Bu dayılar kendileri gizli gizli içer ama içen komşu istemezler.

Derenin üzerindeki yeni yapılan köprüden geçip bir zamanlar köy olan Eryaman Mahallesi'ne geldiğinde ikindi ezanı okunmaya başladı. Buranın bir zamanlar köy olduğu koca koca binaların arasındaki küçük camisinden belli oluyordu. Yurtta kalıyorken bu camiye de gelmişlerdi himmet toplamak için. Burası da babamgilin camisi gibi birilerine ait mi acaba, diye geçirdi aklından.

Lafa bak, babamgilin camisi. Her tarikatın camisi başka; takkeleri, cübbeleri, sakalları başka. Herkes de biliyor sanki hangi caminin kime ait olduğunu. Bilmeyen biri bunların camiye düşse ne yaparlar ki? Ulan bu kim? Nereden düştü buraya? Casus olmasın? Casustur kesin. Bizi araştırı yordur. He, milletin işi gücü yok sizin gibi hödükleri araştıracak. Kimsiniz oğlum siz! Kendinizi ne sanıyorsunuz! Namaz kılmak dışında başka ne haltlar karıştırıyorsunuz camide? Ne sihirbazlıklar yaptığınızı biliyorum. Bir gün beni de götürdü babam olacak herif. İlla gidecekmişiz. La yürü git, seni tutan mı var. Beni niye peşinden sürüklüyorsun; senin o süpürge sakallı arkadaşlarının (arkadaş mısınız onu da bilmiyorum ya) has yüzüne hasret miyim! Daha sonra gitsek olmaz mı, benim dersim var, sınavım

var filan, yemedi tabii. O bir şey dedi mi yapmak zorundasın. Mübarek gün, oruçluyuz. Şimdi buradan kalkıp kimbilir nereye gideceğiz. Zaten ağzım dilim kurumuş. İftardan önce azıcık yatıp kendimi toparlayayım diye düşünüyorum. Hem iftar n'olacak? Efendim, iftarı da orada, camide yapacakmışız. Ulan camide ne iftarı, nerede görülmüş camide yemek yendiği. Böyle demedim tabii. Bahçede mi filan diye bir şeyler geveledim. Cevap vermeye bile tenezzül etmedi beyefendi. Ekmek arası peynir, salam. Birer de su aldık yanımıza. Bari köfte ekmek, döner ekmek filan olsaydı...da diyemedim. Kışın doğalgaz faturası yüksek geliyor diye kaloriferi yaktırmayan, ucuz oluyor diye akşam pazarlarından başkasına annemi göndermeyen adamdan ne bekliyorduysam sanki. Erken gitmek gerekiyormuş yer kapmak için. Düşündüğüm gibi, Ankara'nın öbür ucuna gittik. Daha önce hiç gitmediğim mahalleler. Sincan'dan da beter. Girdik camiye oturduk. Daha iftara var bir sürü vakit. Ama cami neredeyse dolu sayılır. Dilim damağım kupkuru, karnım sırtıma yapışmış, gözüm milletin elindeki paketlerde, burnum paketlerden yayılan köfte, döner kokularında. Bir de uyku bastırıyor ki olursa o kadar olur. Cami doldu da doldu bu arada. Akşam namazından sonra bayağı bayağı oturup iftarımızı ettik camide. Pideler, soğanlı soğanlı köfteler, dönerler, ayranlar, kolalar, tulumba tatlıları, neler ne ler. Bizim peynir ekmekler hemencecik bitti, yerimizi kaptırmayalım diye bir yere kımıldamadan yatsıyı bekledik. Tüm pencereler açık ama koku bir türlü çıkmıyor. Dışarıdaki, gecekonduyken apartman olmuş binaların ışıkları ev hasretimi artırarak uykumu çoğaltıyor. Aklımda bir sürü soru. Ne

yapacak bu adamlar? Boşuna gelmedik herhalde. Nitekim yatsıdan sonra zikir başladı. Ortada bir halka oluşturdular. Defler çalıyor ama ne çalıyor, o ritme dayanmak mümkün değil; ruhunu alıp götürüyor, göğün yedinci katına çıkarıyor. Gırtlaklardan çıkan sesler deflerin ritmiyle el ele, uçuyor da uçuyor. Bağıran, çağıran, kendinden geçenler. Derken şişler çıktı ortaya. Şeyhleri bunları okudu üfledi, ne oluyor demeye kalmadan birbirlerinin yanaklarına, göğüslerine, karınlarına şişleri sokmaya başladılar. Ne yalan söyleyeyim, oturduğum yerde titremeye başladım, şimdi birine bir şey olacak, ortalık bizim Pubg ya da CS'e dönecek diye bekliyorum. Hiçbir şey olmadı heriflere. Cemaat kendinden geçti. Ortada kan man yok. İhtiyar şeyh tükürüklü parmağıyla şişlenen yerlere dokunuyor, hadi sıkıysa kanasın. Babam olacak herif marifet kendisindeymiş gibi sırıtıyor, öyle mutlu ki, o kadar olur. Adamlar bir film çevirdi biz de izledik. Sonra bana artist mi olacaksın diyorlar. Hey Allah'ım!

Caminin avlusuna girdi, şadırvandaki oturaklardan birine oturup su içti. Oturduğu yerdeki ıslaklığı fark edince kızdı kendine, hışımla avludan dışarı çıktı. Eli, bir süre daha orada tutarsa ıslaklığı kurutacakmış gibi pantolonunun arkasındaydı hâlâ. Cami duvarına yaslanıp park görevlisinin verdiği ikinci sigarayı yaktı. Bir kez daha kızdı kendine dumanı üflerken. Daha akşama, havanın kararmasına, babasının şehvet yuvasına dönmesine çok vardı. Gerçi bu mevsimde hava erken kararıyordu, ki zaten suratsız gökyüzü sayesinde pek de aydınlık sayılmazdı ama o vakte dek sigarasız na sıl duracaktı? Böyle boş boş beklerken arıyordu sigarayı en çok. Babasının

yeni (ikinci mi demeli?) evinin oradaki büfede açık sigara var mıydı acaba?

Eryaman 3. Etap'a kadar daha çok yolu vardı.

Marketlere mal dağıtan bir şirkette çalışıyordu Enes'in abisi. O söylemişti evin yerini. Tarif etmişti o kadar ama tarifle olmuyordu. Götür beni abi gözünü seveyim, demişti Furkan ve bu tarafa dağıtım yapacağı bir gün gelmişlerdi birlikte. İşte şu ev, girişin üstü, balkonda çay içerken gördüm, demişti Enes'in abisi. Enes'e sormuş Furkanların orada akrabaları var mı, diye; arabalarını gördüm kaç kez, demiş.

Furkan o gün saatlerce evin çevresinde dolaşmış ve kadını görmüştü balkonda.

Akşamına Enes'le parkta oturup içtiler.

Kapının dibinde bekledim bir süre. Ne kadar olduğunu bilmiyorum. Oturdum hatta. Kıvrılıp yatsam dedim. Yatarken sanki birileri gelmiş de süpürmüş gibi yok olsam. Vakit geç. Saat kaç bilmiyorum. Annem beklemiş herhalde. Saatten haberin var mı, diyor. Nereden olacak? Saatten de haberim yok, dünyadan da, diyorum. Oturduğum yerde sallanıyorum. Sallanmayım diyorum ama sallanıyorum. Olacak o kadar. Değil mi? Önemli bir görevden dönüyorum. Hem merak etme anne, o pislik bu gece de eve gelmez.

İçki mi içtin sen, diye soruyor annem.

Ne içkisi ya anne, saçmalama!

He, ben saçmalıyorum değil mi, yiril yiril kokuyorsun.

Sen nereden biliyorsun içki kokusunu? Hayatında içki mi gördün?

Niye ben televizyon seyretmiyor muyum? Her şeyden haberim var benim.

Televizyonda seyredince içkinin kokusunu da mı alıyorsun?

Tabii alıyorum, oradan bile yiril yiril kokuyor.

Ama insanın canı çekiyor değil mi? Ne güzel içiyorlar.

Git gâvurun piçi, insanı günaha sokma gece gece.

Geceler günah yüklü diyorsun yani.

Oğlum yat zıbar! Ağzından çıkanı kulağın duymuyor senin.

Baban duymasın, diyor ardından.

Duysun anne! Babam duysun! Oğlundan bir kez daha nefret etsin. Kapının önüne koysun. Kurtulsun bir an önce. Çok umurundaydı ya zaten.

İş Kurumu'na gittin mi?

Gittim anne.

Ne dediler?

Ne diyecekler, ooo paşam hoş geldin, biz de seni bekliyorduk, şöyle oturmaz mısınız...

Eşşek sıpası geç sen dalganı. Ne dediler?

Ne diyecekler, torpilinizi görelim dediler, tövbe tövbe. İş nerede anne!

Sefa girmiş ama.

Hangi Sefa?

Hangırdayan Sefa. Hangi Sefa olacak, Memnune'nin oğlu Sefa yok mu, o...

Haa... O girmeyecek de ben mi gireceğim. O kadın partinin ilçe kadın kolları başkanı değil mi? Ah be anne! Bırak beni

uyuyayım. Bir de sabah uyanmasam...

Furkan, Eryaman 3. Etap'a geldiğinde ilk işi babasının evinin karşısındaki büfeye uğramak oldu. Açık sigara var mıydı? Yoktu. Bulabileceği bir yer var mıydı? Az ilerideki alışveriş merkezinde bir tütüncü vardı, orada bulurdu.

Buldu da. Cebindeki para yedi dal sigaraya ancak yetti.

Oradaki banklardan birine oturdu; sararmadan dökülmüş yeşil yeşil yapraklara bakarak sigara içti, sigara içti, sigara içti.

Hava kararmış, ekim sonu serinliği neredeyse havayı aya za çevirmişti. Üşüdü Furkan. Üşüdükçe bileklerindeki jilet izleri sızladı. Jilet sanki hâlâ oradaydı, incecik kayıyordu teninde. Arkasında kırmızı, ince bir çizgi...

Annem abimin yanındadır. Onun biricik evladı o. Yoruldun mu oğlum, meyve getireyim mi oğlum, canın ne istiyor, ne pişireyim oğlum? Ee, kolay değil markette kasiyerlik yapmak. Eve para getiriyor tabii. Benim gibi hazır yiyici değil. Beni evden atıp yurda gönderirken, evin kokusuna, odamın duvarlarına, babamın bağırıp çağırmalarına, dik dik bakışlarına bile hasret bırakırken abimi gözünüzün önünden ayırmaya kıyamadınız değil mi? Sorumsuz, serseri, tembel olan benim; çocukluğu kötü geçen, koruyup kollanması, sevilmesi gereken o.

Nasıl bir sızıydı bileklerindeki...

Otoparkta buldu babasının arabasını. Yarı karanlıktı otopark. Çömeldi, dört lastiğin dördünü de indirdi. Ortalıkta kimse yoktu. Kendi arabasının (kendi arabalarıydı) çevresinde dolaşıyormuş gibi yaparken elindeki taş parçasıyla boydan

boya çizdi arabayı. Enes ve öbür arkadaşlarının Zurnacı'nın arabasını nasıl çizdiklerini hatırlayıp gülümsedi.

Enes kaçtır arayıp duruyordu. Açmadı. Kulağı Sagopa'daydı çünkü:

"O gözlerin sulanmasın darbeler yesen de yüreğine affetmek en asil intikam. Varsa bir duvar dayan, yoksa bir duvar yarat. Karanlık olduğunda mumdan bir güneş yarat."

Affetmek yok, dedi. Affetmek yok!

Turuncu ateş dikeni salkımlarının arkasına saklandı bir süre. Evi izledi, perdenin arkasında hareket eden gölgeleri...

Girişin üstü. Dar, uzunca bir balkonu var.

Bütün alt katlar gibi bu dairenin de pencereleri demirliydi. Hemingway'i kıstırdı kemerinin arasına. Revolverimiz de tamam, dedi içinden neşeyle. Sessizce yaklaştı alt katın pence resine, demirlere basarak kendini yukarı çekti. Balkondaydı artık. İçeriden sesler geliyordu. Babasıyla o kadının sesleri miydi, yoksa televizyondan mı geliyordu, anlayamadı. Önemli değildi zaten.

Önemli olan...

Camı tüm gücüyle tıklattı.

Nisa

Furkan, kafasının içindeki Nisa'yla konuşarak Sincan'dan Eryaman'a doğru yürürken, Aile Yaşam Merkezi'ndeki matematik kursuna gelmiş ama derse girmeyip kapının önünde sigara içen Nisa'yı, o sırada hemen önünde duran arabadan kafasını uzatıp ona adres soran yorgun, zayıf suratlı adamla konuşan Nisa da Furkan'ı görmedi.

Ama birkaç saat sonra görecekti Nisa.

Arabada bir kadınla beş-altı yaşlarında bir kız çocuğu vardı.

"Ben de orada oturuyorum," dedi Nisa. Kolaydı. Şu göbekten U dönüşü yapıp az ilerideki alt geçide girmeden sağa döneceklerdi, sonra, dur bakayım, bir iki üç ışık... üçüncüden karşıya değil de hafif sağa... oradan...

"Şekerim, madem orada oturuyorsun, işin yoksa bizi götürür müsün, hem seni de bırakırız."

Konuşan kadındı. Kocasının önünden uzanıp onun kafasının yerine kendininkini koymuştu. Şekerim diye konuşanları hiç sevmezdi Nisa. Arka koltuktaki çilli kıza gözü ilişti o sırada. Yavrucak yolu kaybetmişler de bir daha imkânı yok bulamayacaklarmış gibi korkulu bir şaşkınlıkla ağlamaklı bakıyordu.

Nisa parmaklarının arasında iyice küçülen sigarasını attı, ezdi. Bu saatte eve gitmek istemiyordu ama derse girmek de

gelmiyordu içinden. Fakat şu minik çilli...

“Olabilir.”

Arkaya, çillinin yanına oturdu.

İzmir’den geliyorlarmış.

İzmir.

İzmir?

Oğuz’un İzmir’i... İzmir’in Oğuz’u... Nisa’nın Oğuz’u...

Nisa’nın, uğruna evini terk edeceği Oğuz...

Bak sen şu çilliye; gözleri de boncuk boncukmuş. Nisa saçlarını okşayınca çillerini saçtı arabanın içine pembe pembe.

“Öğrenci misin şekerim?”

Yine şekerim. Size yardım edende suç ama şu çilli boncuğa dua et sen.

Liseyi bitirdim şekerim, şimdi KPSS’ye hazırlanıyorum.

“Sayılır. Matematik kursuna geliyorum buraya.”

Paran yoksa –ki yok– gidebileceğin tek yer Aile Yaşam Merkezi. Belediyenin. Bir sürü kurs var, internet var, bedava. Lisedeyken de gitar kursuna geldim. Müzikten anladığımdan değil.

“Buradan sağa döneceğiz, şu büfenin oradan.”

Mert’e canım sıkılıyordu, öfkemi nereye saklayacağımı ya da onunla nasıl baş edeceğimi düşünüp dururken gitar kursunda oyalanmak çare gibi gelmişti o zamanlar. Hayatımda artık Oğuz vardı, zaten Mert de bizim okuldan başka okula naklini aldırmıştı. Yine de peşimi bırakmadı. Sık sık bizim okula gelip gitmeye başladı; yüz vermediğim için aleyhimde konuşuyor,

dedikodumu yapıyordu. Bana çıkma teklif ettiğinde sırf üzülmesin, kalbi kırılmasın diye kabul etmiştim oysa. Biraz da onunla nasıl olacağını merak etmedim değil. Neredeyse bütün kızların gözü üzerindeydi. Ne büyük hataymış!

Mert anneannesinin yanında kalmış yakın zamana kadar. Biz tanıştığımızda yeni ölmüştü kadın, Mert de kendi evlerine dönebilmişti. Kocası ölünce yalnız kalmış da, tek başına duramazmış da, geceleri çok korkuyormuş filan da... Beni yanınıza alın diyor kısacası, gelip sizde kalayım. Fakat Mert'in babası istemiyor kaynanasını. Ben onun çenesini çekemem diyor. Vaktiyle damat olarak istememişti beni. Sonradan da kızını ayırmak için çok uğraşmış. Ee, adam ister mi, istememiş tabii. Hadi yavrum Mert, sen anneannenin yanına... Kadın bildiğimiz cadı. Yani öyleymiş. Mert öyle derdi. Annesini, babasını çok özlermiş. İnsan babasını özler mi? Ne güzel kurtulmuşsun adamdan, daha ne istiyorsun. Furkan da öyle derdi. Onu da yurda vermişler, evin iki sokak ötesine. Evleri az ileride ama gidemiyor.

"Işıklardan sonra da düz devam ediyoruz."

Furkan babasının ölmesini isterdi. Babası da hak ediyor gerçi. Bizim karşıdaki Fidan Teyze'yle yaşıyor adam. İmam nikâhı kıymış diyorlar. İlk gördüğümde, ben bu adamı tanıyorum bir yerden dedim kendi kendime. Sonra hatırladım, okula gelmişti bir-iki kere. Furkan'a söylesem, zaten diş biliyordu çocuk, kesin öldürürdü. İyi çocuktur aslında Furkan. Bana âşık. Mert okuldan ayrılırken beni ona emanet etti. Herkesle kavgalıydı çünkü. Reislerle de başı belaya girdi. Bir tane reis vardı aslında ama siyah takım elbiseyi çeken herkes kendini reis sanıyordu.

Neye göre reis olunduğunu, reisi kimin seçtiğini sordum bunlara kaç kere. Soruyu duyar duymaz benim ne kadar cahil olduğumu, böyle bir soruyu ancak aptalların soracağını yüzüme vururcasına anlamlı gülüşlerin arkasına saklandılar. Furkan, bunlar kendilerini kurt zanneden kurtçuklar diye alay ederdi arkalarından. Ben de siyah takımlı, sivri burun parlak ayakkabılı tiplerin hepsine birden reis deyip geçiyordum. Çünkü reis var, onun yardımcısı, onlar okula gelmezlerse yerlerine bakan, o da gelmezse onun yerine bakan var. Gerçi hangi işe baktıklarını çözemedim, daha doğrusu dertleri, amaçları ne; herkes gömleği dışarı çıkarır, kravatı göbeğine indirirken niye böyle giyiniyorlardı, niye bu kadar ciddilerdi anlamadım hiçbir zaman. Mert gidince Furkan beni yalnız bırakmamaya çalıştı. Bana karşı duyguları o sırada gelişti sanırım. Onun beni sevmesi hoşuma gitti elbette ama Oğuz vardı. Hayatıma birdenbire giren, onca uzakta olmasına rağmen tenimde, canımda hissettiğim Oğuz.

“Buradan düz mü gidiyoruz?”

“Evet evet, düz.”

Çilli boncuk nasıl da rahatladı. İki koltuğun arasından bir yolu, bir babasını izliyor.

Bizden başka herkesin arabası var. Ama iyi ama kötü... Var işte. Şöyle bir bakıyorum sağıma soluma, bir tek bizim yok. Niye yok baba, diye sormak istiyorum her aklıma geldiğinde. Cevabı olmayan bir soru sorduğumu bile bile. Külüstür de olsa bir araba... Her zaman demiyorum, kırk yılda bir binip de bir yerlere gitseydik. Ehliyet bile almamış adam. Biliyor tabii ömrü boyunca bir arabaya sahip olamayacağını. Araba bu;

kullanması var, yıkaması var, arızası var, yakıtı bitince benzinliğe gitmesi var. Kim yapacak bunları! Yatıp televizyon seyretmek varken... Birisi buna, babasının hayrına bedava araba verse, benzinini gazını da ben koyacağım dese, ıhh der, istemez. Kim uğraşacak şimdi, der. Milletin kullandığı otobüsler, dolmuşlar, trenler, metrolar varken. Acil bir şey olduğunda sağ olsun dayım gelip alıyor bizi. O da olmasa halimiz perişan. Kendilerine ne alırsa aynısından bizim eve de alır. Babama kaç kez iş buldu ama ne çare...

Belediyeden yardım alıyoruz. Benim zoruma gidiyor. Babamın umurunda değil. Tabii bakacaklar bize kafasında.

Babam benim için bitmiş gibi görünen ama aslında yarım bir resimdir. Resim derslerini, hiçbir resmi tamamlayamadı ğım için sevmezdim. Hocamızın verdiği ödevi anlardım anlamasına; yapardım da. Bizden istenen konuyu resmederdim ama sayfanın geri kalan kısmını nasıl dolduracağımı bilemezdim. Konu sayfanın ortasında kalır, gerisini boyayarak doldurmam gerekirdi. Hoşuma gitmezdi sırf sayfayı doldurmak için boş boş boyamak; bir de boyaya yazıktı. Çabuk biterse babam kızıyordu. Sayfanın boş kalan kısımlarını gereksiz yere boyayarak doldurmak babamdan bir kez daha boya istemek demekti. Olacak şey değildi yani.

Babam hiçbir işte uzun süre çalışmaz. Aslında gül gibi mesleği var: Su tesisatçısı. Çalışsa paraya para demez. Ama o ne yapıyor, bir hafta bilemedin iki hafta birinin yanında çalışıyor, bir bakmışsın sabah bu evde. Annem diyor, sen ne yatıp duruyorsun be adam, işin gücün yok mu senin? Babamda ses yok. Yatmaya devam. İşe gitmeyecek misin, diyor annem. Cevap

vermeye tenezzül bile etmiyor bu. Neymiş efendim, patron olacak adamı sevmemiş, bunu çok çalıştırıyormuş.

Çalış, işinin adı ne, çalışmayıp da ne yapacaksın, diyor annem.

Kendi oturuyor, devamlı telefonla konuşuyor, iş bağlıyor.

İyi ya işte, diyor annem. İş bağlasın ki çalışın, para kazanın.

Ben çalışıyorum, o kazanıyor.

Bedava mı çalışıyorsun, sen de kazanıyorsun.

Asıl işi ben yapıyorum, paraları o cebe atıyor.

Sen bul işi, sen ayarla, sen kazan o zaman.

Ben uğraşamam o işlerle. Bana göre değil.

Neymiş sana göre olan? Yatmak mı?

Tartışmaları hep böyle, hep aynı... Babam yatacak, annem kızacak. Annem kızacak, hırsını ve hıncını bizden çıkaracak. Büşra'dan ve benden.

Annem apartmanlara temizliğe devam etti, babam yatmaya. Boşadı annem sonunda. Ama adam bir yere gitmiyor. Gidecek yeri yok. Kovulunca öyle masum ki, görenler onu dünyanın en acınası, en garip insanı sanır. İşin aslı bir taraftan da öyle...

Babamın duyguları yok galiba. Zaman zaman kendimi böyle düşünürken yakalıyorum. Bir insanın duyguları olmayabilir mi? Babamın duyguları varsa bile aynı tonda. Rengi ne açılıyor ne kapanıyor; sesi ne yükseliyor ne alçalıyor. Hep aynı yerinde. Ne bir adım ileri ne de bir adım geri. Yüzünde aptal ve masum bir gülümseme. Övsen de aynı sövsen de... Aptal bir adam değil aslında. Kafası bazen acayip çalışıyor. Ama bu, kafayı kullanmıyor, o konuda bile tembellik ediyor.

Babam, hayatını geriye doğru yaşıyormuş gibi geliyor bana. Şimdiki yerinden, yaşından memnun değil tabii, en iyisi çocukluk dönemi demişçesine bırakıp gidiyor her şeyi. Bildiğin çocuk. Yemeği önüne konsun, çamaşırı yıkansın, tüm ihtiyaçları görülsün. O da, elinde en sevdiği oyuncağı televizyon kumandasıyla kanepeye uzansın, gelsin diziler, yüz bin kere seyrettiği Kemal Sunal filmleri. Her defasında ilk kez görüyormuş gibi şaşırıyor ve sanki ilk kez duyuyormuş gibi sakarlıklara, salaklıklara gülüyor ya... Adam çocukluğuna gidiyor ve geri dönmek istemiyor. Babaannemin suçu. Babaları erken ölünce çocuklarını –amcamla babamı– nazlı yetiştirmiş; pamuklara sarıp sarmalamış. Bir dediklerini iki etmemiş. Çocukları, daha çok da babam okula gitmek istemediğinde, sen bilirsin yavrum, canın istemiyorsa gitme, demiş. Yemeği beğenmediğinde yenisini pişirmiş. Babam hâlâ aynı çocuk. Her dediği olsun istiyor. Babaannem öldü gitti, babamı annemin başına bıraktı. Sadece annemin mi? Bizim de başımızda işte. Annem kaç kere kovdu. Gitmiyor adam. Kavga bile etmedi annemle. Kadıncağız çıldırdı sinirden. Ağız tadıyla kavga edememek... O bile ihtiyaç. Ama olmayınca olmuyor.

“Şu ilerideki bankamatikten sola döneceğiz.”

İki yanı ağaçlıklı bu yolu nasıl da severim. Hele böyle sonbaharda... Dökülen yapraklara basmaya kıyamam. Bir de yağmurdan sonra ıslak ıslak bakmaları yok mu. Yanında da sevdiğin biri varsa...

Bir insanın hiç arkadaşı olmaz mıydı?

Babamın yok.

Sen nasıl bir adamsın, hayatında kendinden başka kimseye yer bırakmıyorsun; bu kadar küçültülmüş bir dünyada yaşamayı ve mutluymuş gibi görünmeyi, hiçbir şeyi umursamamayı, intiharı düşünmemeyi nasıl başarıyorsun diye sormamak için kendimi zor tutuyorum. Kaç kez bu soruların eşiğinden döndüm hatırlamıyorum. Cevap vermeyeceğini, bunun için çaba göstermeyeceğini bildiğim için vazgeçtim sormaktan.

Utanmayan adamın gururu olur mu? Adam, ne yaparsa yapsın utanmıyor. Ne söylersen söyle yine aynı. Donuk donuk bakıyor. Karşılık vermediği için sen çıldırıyorsun bu kez; ağzını açtığına açacağına pişman oluyorsun.

Siz boşandınız.

Hâkim sizi bo-şa-dı.

Sen artık bu kadının kocası değilsin. Topla valizini git, başının çaresine bak! Öyle değil mi? Değilmiş işte. Nereye gideyim ben, diyor. Gidecek yerim mi var!

Eve bir ekmek getirmez, çocuklarına babalık etmez, git gitmez, çalış çalışmaz. Kendine acındırmayı iyi biliyor ama.

Sanki karşımda beni dinleyen –hatta bana sormuş da anlatmamı isteyen– biri varmış gibi kendi kendime konuşuyorum içimden. Herkes böyle midir? Yalnızken yapıp ettiklerini, aklına gelenleri, hatırladıklarını, düşündüklerini başkasına anlatır gibi kendine anlatır mı?

Sanki bana soran var... Ne yaptın hele bir anlat bakalım demişler gibi başlıyorum o gün şöyle oldu, ertesi gün böy le oldu; o bana öyle demeseydi ben de ona böyle demezdim, diye

vır vır vır ötmeye. Kafamın içinde başka bir Nisa var, o bana soruyor ben de ona anlatıyorum. Sormasa da, nasıl olsa beni bir tek o dinler, bir iyice anlatayım da pekişsin, ikimiz de unutmayalım diye başlıyorum kafamın içinde cümleler kurmaya. Ne olacak benim bu halim?

Oğuz'a anlatıyordum tüm bunları. Dinliyordu usanmadan. Ya da usandığını belli etmiyordu. İnternetten tanıştık onunla. Sohbet odalarından birinde. Benden on yaş büyük. Web tasarımı işiyle uğraşıyorum dedi ama evinde bilgisayarı yok. O yüzden internet kafeye takılıyor. Sohbet kanalı var Oğuz'un. Başka kızlarla konuşurken yakaladım kaç kez. Yok efendim o kız hastaymış da, yakında ölecekmiş de, o yüzden onunla ilgilenmek zorundaymış, insanlık görevini yerine getiriyormuş da... Başlarda inandım, yalan yok. Ya da inanmak işime geldi. On ay sürdü yazışmamız. Telefonla da konuştuk. Gel, dedim, seni merak ediyorum, görmek istiyorum; dokunmak, koklamak... Parası olmadığı için gelemedi İzmir'den. Tamam, dedim, gelme, istemiyorum. İçimde bir şey var kendime itiraf edemediğim. Gelirse büyü bozulacak, aklıma getirmek istemediğim gerçeklerle yüz yüze geleceğim. Hıncımı kendimden çıkarmak istiyorum. Furkan gibi kollarımı jiletlemek. Ama daha aklıma getirdiğimde bile tüylerim diken diken oldu. Ben de hıncımı annemden çıkardım. Kaç kez saldırdım zavallı kadına! Babam orada öylece mal mal dururken niçin ona değil de anneme saldırdım bilmiyorum. Asıl öfkem kendimeydi tabii, aptallığıma. Bu aptalın yaşamaya hakkı yoktu. Niye yaşıyordu ki zaten! Onu ortadan kaldırmak her şeyi çözerdi. Ama önce İzmir'e gidecektim. Oğuz'u görecek,

yanında birkaç gün kalacaktım, sonra kaldıracaktım kendimi ortadan. Her gün eşyamı topladım, valizimi hazırladım. Nelerle karşılaşacağımı, bu ilişkinin sürmeyeceğini biliyorum. Biliyorum bilmesine de yi ne de yaşamak istiyorum. Annem durumun farkında olduğu için engellemeye çalışıyor, ben de kendime veremediğim zararı ona veriyordum. Elime ne geçerse fırlatıyordum zavallıya; bıçağı elime alıp yürüyordum üzerine. Büşra mı durdurdu beni? Onu da bilmiyorum. Hep o gelirdi aklıma anneme saldırırken. İntihar etmemi engelleyen de Büşra oldu galiba. Hep onu düşündüm.

İzmir'e gitmekten ne zaman, nasıl vazgeçtim, şimdi bunu düşünmek bile istemiyorum.

"İzmir şimdi ne güzeldir kimbilir!"

"Efendim?" dedi kadın arkaya dönerek.

"İzmir diyorum, bu mevsimde de güzeldir değil mi?"

Kadından önce adam konuştu:

"İzmir her zaman güzeldir."

Nisa, küçük kızın saçlarını okşarken adama doğru eğilerek yola baktı.

"Ben İzmir'i görmedim daha. Çok merak ediyorum."

"Haftaya dönüyoruz, seni de götürelim şekerim," dedi kadın şıngırtılı bir sesle. Gülmüş müydü? Kendine kızdı Nisa. Mal, dedi içinden, sanki sana sordular! Sen daha Kızılay'ı görmedin, bir de İzmir'e gitmeyi kuruyorsun kafanda. On sekizime girince hayal ettiğim her şey gerçekleşecek sanıyordum. İstediğim, delicesine beklediğim hayata sanki bir eşikten, bir kapıdan geçince hemencecik ulaşabileceğime kendimi bile şaşırtan bir

aldanışla inanmıştım. Oysa bir otobüs ya da dolmuşla ulaşabileceğim şehrin merkezine bile gitmemiştim henüz. Orası tehlikeli, orada meyhaneler, barlar, içkili yerler, sarhoşlar, berduşlar var diye önümüzü kesti büyüklerimiz. Annemle babam da, sözlerini dinledikleri güya akılları her şeye eren dangalak büyükleri de aynı şeyleri söylediler. Sincan'ın, Eryaman'ın parklarında, okulların çevresinde neler döndüğünden, haplardan, otlardan haberleri olsa ne yaparlardı kimbilir!

"Teşekkür ederim. Belki bir gün... Kısmet."

Az kalsın geliyordum diyecekken vazgeçti, yutkundu.

Babam öğrenmiş her şeyi. Çıldırmış adam, kendinden beklenmeyecek bir şekilde. Bulacağım o hergeleyi, dedi. Ne yapacaksın bulup da? Annem cevabını bildiği soruyu soruyordu aslında.

Geberteceğim, ne yapacağım gebertmeyip de, dedi babam. İlk kez baba oldu gözümde. Bir babam olduğunu o zaman fark ettim. Ben onun yerine de bir tokat atmak istedim hayat dediğimiz şu lanet şeye. Eminim o da çok istemiştir böyle bir şeyi. Ama sırf üşengeçliğinden yapmamıştır. Oğuz'la selamı sabahı hemen o akşam kestim. Arama, yazma, dedim. Telefon numaramı değiştirdim, sosyal medya hesaplarımı kapattım.

"Aradığınız sokak burası. Numarayı bilmiyorum. Binalara bakarsınız."

Durdular.

Çilli boncuğun yanağından makas aldı; eğilip saçlarından öpecekti, kadının kendisine baktığını görünce vazgeçti.

“Çok teşekkür ederiz şekerim.”

“Rica ederim. İzmir’e selam.”

İndi. Küçük kıza el sallayıp eve doğru yürüdü.

İzmir’e selammış. Mal! Ne İzmir’i, ne selamı! Manyak mısın sen! Oğuz mu, başka bir şey mi, ne karın ağrısı olduğunu bilmediğin bir herif, İzmir dediği için İzmir’de olduğuna inandığın bir yalancı yüzünden aklın karıştı yine değil mi? Oğuz denilen pisliğin babanın bir benzeri olduğunu ne çabuk unuttun! İntiharı aklına getiremeyecek kadar düşünce yoksunu babanın...

Gerçekten, aklına gelmiş midir hiç? Bu dünyada benim yerim yok diye düşünmüş müdür? Furkan’la kimbilir kaç kez konuştuk bu meseleyi. “Ben tadını çıkarıyorum, öyle hemen pat diye gitmek yok!” demişti bir keresinde sırıtarak. Furkan dalga mı geçiyor, ciddi mi konuşuyor, çoğu zaman anlamakta zorlanırdım.

“İntiharın lafı edilmez. Edeceksen edersin; hadi bana eyvallah. Yok ettiydim, edecektim, denedim, deneyeceğim olmaz. İntihar yalama olur o zaman, bir daha işine yaramaz. Bir kere lafını ettin, girişimde bulundun ve hâlâ bu dünyadaysan yine denersin, yine denersin, ömür boyu bu düşünceyle yaşarsın.” Bana mıydı bu sözleri? Şaşkınlıkla bakmıştım Furkan’a. “Okuduğun kitaplarda mı yazıyor bunlar?” diye soramamıştım. Sorsam da vereceği karşılık benim beklediğim cevap olmayacaktı. Kitapları bizim okuduğumuz gibi okumuyordu o, daha doğrusu bizim anladığımız gibi anlamıyordu. Onun o kafasından korktum belki de; kendini açması için aradığı fırsatı vermedim. Bazı

zamanlar çenesi iyice düşerdi ama bana karşı hissettiklerini söyleme konusunda bambaşka birine dönüşürdü. Kaç kez niyetlendi, biliyorum. O, farkında değilim zannetti belki, bilmiyorum. Mert'e verdiği sözü mü tutuyordu, kendisiyle mi hesaplaşıyordu, onu da bilemedim.

Büfenin önüne gelince durdu. Pakette kaç sigarası kaldığını düşündü. Yetmezdi bu gece. Parası? O da sigara almaya yetmezdi. Bir paket cips aldı. Büşra nasıl da çıtır çıtır yenmelik olacaktı bunu görünce...

Karşıdaki turuncu ateş dikeni salkımlarının arkasında gördü onu.

Görünmez bir yağmur yağmış da ortalığı ıslatmış gibi bir parlaklık vardı kaldırımda. Perdeyi kapatmak için kalkmış, otoparkın yanındaki yeşillik alana, oradaki ağaçların dökülen yapraklarına dalmıştı. Annesi pek meraklıydı perde kapatmaya. Perdeyi ne kadar erken kapatırsak dünyayı o kadar çabuk dışarıda tutarız sanıyor herhalde, diye düşünmüştü Nisa. Gülümsediğini hissetmiş sonra da gülümsediği için utanmıştı kendinden.

İyice kararan havada sigarasının ateşi çekmişti dikkatini.

Oydu.

Furkan.

Onu orada ateş dikeni salkımlarının arkasında öylece çömelmiş sigara içerken görünce yanına gidip bir sigara istemeyi ve görüşmedikleri bir yılın acısını çıkarırcasına sohbet etmeyi düşündü. Annesi mutfakta pırasa doğruyordu. Makarna

yapalım demişti ama annesi pırasa ne olacak, kim yiyecek bunu diye terslemişti onu.

Çöpü bahane etse annesi yutmazdı. Çöp saati değildi henüz. Daha çıkacak çöp vardı, yemek yapıyorken ne çöpüydü bu...

Sonra bir bahane uydururum elbet diye sırtına hırkasını aldı, ayakkabılarını giyip sessizce çıktı kapıdan.

Furkan onu görmeye gelmiş olmalıydı. Demek ki öğrenmişti evlerinin yerini.

Ben bir soru işaretiyim, hangi cümlenin sonuna konacağımı bilmiyorum, derdi Furkan. Bunu hatırlayınca yüreği hopladı Nisa'nın. Aradığı cümleyi bulmuş muydu yoksa!

Bina kapısından çıkıp ağaçlık alana yöneldi. Hava oldukça serinlemişti. Üzerlerine bastıkça çıtırdayan yaprakların sesini sevdi. Ne hoş bir ses çıkarıyordu ezilen, kırılan yapraklar. Bu sese çıtırtı demek doğru muydu?

Furkan yoktu ateş dikenlerinin orada. Nereye kayboldu bu diye aranırken alt kat pencere demirlerine tırmanarak balkona çıktığını gördü.

Orası bizim ev değil salak, Fidan Teyze'nin evi; ben buradayım diye bağıracakken sesini yuttu.

Furkan çoktan balkon penceresinin camını yumruklamaya başlamıştı.

baş dönmesi

Gözleri Dolana Dolana

“Yemin et!” dedi Feti, gözleri faltaşıydı.

“Allah’ımı inkâr etmiş kul olayım ki,” dedi Supi. “Gözümle gördüm oğlum.”

Supi, rakı şişesini çeşmenin yalağına, oluktan akan suyun altına koydu. Suyun soğukluğundan ürperip kaçtı oynak şişe; sağa sola yalpalayarak kırık dalları, otu çöpü, eski yeni yapraklarla taş duvara tutunamamış oynak yosunları kenara iterek gezinmeye başladı. Yosun yeşili bir ışık da şişenin içinde dolandı aynı anda. Işık dolandı şişede, şişe dolandı suda. Işık dolandı, şişe dolandı, su dolandı. Supi hayran hayran baktı şişeye, ışığa, suya. Gözleri de onlarla birlikte dolandı.

“Buz gibi olur rakı birazdan!” diye bağırdı sevinçle. Niye bağırdığını kendi de anlamadı. Sesi, gövermiş meşeler, hoyrat çalılar ve saçı başı yolunmuş gibi duran ahlatla yarenlik ettikten sonra gelip Feti’yle Mitat’ın gülümseyen yüzlerinde parladı.

Kurumuş otları güya düzleştirerek gazeteyi sermişler; domates, üzüm, ekmek, peynir ve çay bardaklarını özenle sıralamışlardı.

Mitat, “Rakının soğumasını mı bekleyeceğiz şimdi, kuruduk oğlum, getirin birer tek atalım,” dedi.

Görev yine Supi'nindi, fırladı yerinden, şişeyi kapıp geldi. Bardakları yarısına kadar doldurdu, sonra incitmekten korkar gibi kaptığı iki bardakla tekrar çeşmeye gitti, oluktan akan suyun altına tuttu. O arada Feti de diğer bardağı alıp gelmişti.

Tokuşturdular. Aldıkları ilk yudumla buruşan suratları alelacele ağızlarına tıktıkları peynir ve domatesle eski haline döndü. Karınları açtı, kocaman parçalar kopardıkları ekmeğin arasına peynir ve domates sıkıştırıp üzümle iyice tatlandırarak bir süre tıkındılar.

Supi'nin bir gözü Mitat'taydı; onu konuşturacağı ânı kolluyordu. Dükkânı kayınbiraderine emanet edip gelen bakkal Mitat bir kuşun bulutlu uçuşundaydı şimdiden.

"Ee, Mitat Abi, anlatsana, sende hikâye çoktur; hani o biçim işler filan..." dedi Supi.

Bir dikişte bitirdi bardağını Mitat; essahtan bir şeymiş gibi seyrek bıyığını sıvazladı, ağzını keyifle şapırdattı:

"Nasıl olsun koçum, canımız sağ, keyfimiz yerinde; işler ayna çal çal oyna senin anlayacağın."

Yüzüne, görünmez bir kalem tarafından ona pek de yakışmayan bir gülümseme çizilmişti. Supi Feti'ye, ben sana dediydim oğlum, bakışıyla baktı, ardından da Mitat'ın rakısını üçüncü kez tazeledi.

"Nurayat Yenge'yi mi diyorsun, Simsar Ferat'ın karısı..."

Mitat, kendi ayağıyla tuzağa düştüğünü anladı o an, ama umursamadı; bulutunu bırakıp gelmiş bir kuş kondu diline:

"Sen nereden biliyorsun lan Nurayat Yenge'ni?"

Supi kendi rakısını da tazeledi. Yavaşlığın tadını çıkarırcasına ağzına atıp kütürdettiği üzüm tanelerine benzedi gözleri.

“Gördüm abi sizi. Ekmek dolabının arkasında…”

Bakkal Mitat, sabahın köründen gecenin bilmem kaçına kadar daracık dükkândaki onca ıvır zıvırın çoğalttığı sessizliğin çok uzağındaydı şimdi. Dükkâna giren müşterileri hemen bırakmaz, kapıdan başka biri girene kadar idare edeceği konuşmalarla doldururdu loş, tozlu sessizliğin içini. Çipil gözlerinin kenarındaki, o loş, tozlu dükkânlarda ömür tüketmiş binlerce bakkalın aynı değişmezlikle kırışıp düzleşen çizgileri oynadı.

“Vay çakaaalll… Ne zaman gördün lan Allahsız!”

Feti de görüyordu şimdi. Okuldan çıkmış eve doğru giderken… tam da Mitat’ın bakkal dükkânına gelince durmuşken… durmuş ve tam bakkalın karşısındaki eve… Nüket’i görebilme ümidiyle bakıyorken…

“Hadi şerefe!”

…balkon boş, perdeler çekili ve perde gerisinde sokağı gözleyen kimse yokken… şu Mitat Abi’yle iki çift laf edeyim, belki o arada derken…

Tam, Mitat Abi demek için ağzını açtığında, o açık ağızla ses etmeden içeri adım atmış ve ayağı yere değince kapatmıştı Supi. Fondip yapan Feti işte şimdi ayna gibi görüyordu her şeyi.

“Dolabın arkasında alıyor, veriyordunuz abi.”

Binlerce yaramaz çocuk gözü ışıldadı gözlerinde. Yaramazlığa doymayan ama artık yeni bir oyun da istemeyen bu çocuklar

bir araya toplanıp Supi'nin kaşları oldular, Supi'nin ağzı, Supi'nin sesi...

Feti, kendi bardağıyla Mitat'ın bardağına çeşmeden su ekleyip döndü.

"La oğlum, ısındı la bu şişe burda. Şunu oluğun altına koyun da boş yere ısınmasın," diye gürledi Mitat sanki hâlâ ekmek dolabının arkasında ve iş üstündeymiş gibi keyifle.

Feti, Mitat Abi'sinin bardağını uzatıyorken Supi yarılanmış rakı şişesini kapıp çeşmenin soğuk sularına emanet etmişti bile.

Mitat gömlek cebinden sigara paketini çıkardı, paketin açık ağzını diğer elinin işaret parmağına vurdu, azıcık uç veren sigaraları gençlere uzattı. Sigarayı hızla çekip ağzına götüren Feti, "Senin bu sigara içişine hastayım abi," dedi.

"Niye lan?"

"Niyesi var mı abi, rakı da içsen, çay da içsen vakti saati gelmeden sigara yakmıyorsun."

"Hee," dedi Supi, "rakı içen adam üst üste yakar halbuki sigarayı."

Mitat su içen tavuk gibi kafasını yukarı kaldırıp dumanı üfledi tadını çıkara çıkara.

"Ben prensip sahibi adamım koçlar, günde beş sigara içerim, ne eksik ne fazla."

Feti kıkırdayarak, "Valla helalin var Mitat Abi. Şeyi diyorum, seninki çarşıdan değil de karşıdan olmuş be abi," dedi.

Mitat, yerinden doğruldu, "Adamın gülesini getiriyorsun la çakal; dur bir su döküp geleyim de, daha bende ne hikâyeler var," dedikten sonra kalkıp meşelere doğru yürüdü.

Supi, “Prensip sahibiymiş, senin prensibine sokayım yavşak!” diye tısladı meşelerin gövertisinde kaybolan Mitat’ın ardından. “Hele şunun yürüyüşüne hele...”

Bazı tiplerin yürüyüşüne takardık kafayı. Yavşak yavşak yürüyüşlerine. Misal sizin evin karşısındaki bakkal Mitat. Bir insanın nasıl bir karaktere sahip olduğunu anlamak istiyorsan önce yürüyüşüne bakacaktın. Buraların sahibi gibi, her adımı önemli bir işi hallediyormuşçasına kasılarak, hatta bayağı bayağı tadını çıkararak, kollarıyla havanın boşluğunu kendilerine çekip ona da sahip çıkarak yürüyenler vardı mesela. Bacaklar ayrık, baş dik, herkese yürümeyi öğretiyor gibi bir eda... Bunların babaları da yavşaktı bize göre. Öyle ya, bu insanı hasta eden yürüyüş babalarından miras kalıyordu piçlerine. Ulan oğlum, azıcık ayağını kaldır, dizlerini kır, dirseklerini bük, başını eğ, omzunu oynat, sırtını kamburlaştır, ne bok yiyeceksen ye, bir şeyler yap işte, ne olur sanki! Üstündeki simlerin mi sıyrılır? Tamam, dayak istediğin belli de, ona bile değmezsin. Senin tohumun Tokat’tan mı geliyor oğlum, özelliğin ne senin?

Bazıları da bir yerlerinde yay varmış gibi yaylanarak, sünerek yürürlerdi. Boynu bir tarafa giderdi böylelerinin, omzu bir tarafa; kıçı bir tarafa giderken kolu başka tarafa.

Hiç kusura bakma, söylemesem olmaz, bende yalan yok, baban simsar Ferat da onlardan biriydi. Yürürken hem mahallenin hem de garajların sahibi benim diyordu cümle âleme. Kendi icat ettiği bir yürüyüşü vardı. O kadar emindi ki yaptığından, bir tek ben böyle yürürüm diyordu herkese. Ağır ağır sağını solunu süzerek, başkalarının yürüyüşünü

ayaklarının altına alıp tek tek ezerek. Bir eda, bir eda. Kendi gitse de edası kalıyor arkada. Vay yavrum vay.

Böyle söylüyorum diye kusura bakma. Benim içim dışım bir. Hep bundan kaybediyorum zaten. İnsan sevdiği kızın –ne diyorum ben ya, yani bir zamanlar sevdiği diyelim– yüzüne yüzüne ben senin babanın yürüyüşüne gıcık oluyordum der mi? Demez. Huy işte. Huyum batsın.

Yıllar sonra ilk kez konuşuyoruz, ben tutmuş nelerden bahsediyorum. Benimki de kafa işte. Uzatmayım, ben seni ta küçüklüğünde gözüme kestirmiştim. Bizim Etem'e dedim ki, bu kız büyüyünce çok güzel olacak, çok can yakacak. Böyle lafları aslında büyükler eder, ben de bu yaşıma gelince anladım ama ben o yaşta da böyleymişim demek ki. Sapık mısın oğlum, dedi Etem, o daha çocuk. Ne sapığı aslanım, bak hepiniz göreceksiniz, iki seneye kalmaz iyice serpilir; o zaman yan bakanın gözünü oyarım, dedim. Bir gün Fetilerin bahçede oturuyoruz, saza merak sardı bu o zamanlar. Allem etti, kallem etti, buldu buluşturdu bir bağlama aldı. Sabah akşam tıngırdatmaya çalışıyor. Ara da Etem'le ben de yokluyoruz tabii şöyle bir. Bu, dın dın dın kafamızın etini yerken Etem dedi ki Feti'ye, aha bu Supi simsar Ferat'ın kızı Nüket'e abayı yakmış. Feti dın dedi kaldı. Gözlerini yumdu senin kim olduğunu ancak öyle çıkaracakmış gibi, sonra sarı sarı baktı. Ne diyorsun lan sen, dedi, o daha çocuk değil mi? Sapık mısın sen! Sapık senin sülalendir puşt, dedim. Bir sene sonra görürsün sen o kızı. Hani iki seneydi, diye sırıttı Etem. Ona da bir güzel küfrettim, şimdi senin yüzüne karşı söyleyemem tabii. Yani o da alımını aldı anlayacağın. Biz senden olsak olsak dört-beş yaş büyüğüz ama

kendimizi koca adam sanıyoruz aklımız sıra. Kızlar birden büyür bizi geçerler; bunu bizim hıyarlara nasıl anlatacaksın! Endüstri mesleğe gidiyoruz üçümüz de. Okulda kız mız yok. Sen ortaokula yeni başladın. Bizim iki salak, yaşıtımız kızlara bakıyorlar ama avuçlarını yalıyorlar tabii. Pas veren yok. Hayatta istediğimiz hiçbir şey olmuyor. Bizim neyimiz eksik oğlum, niye böyle oluyor diyor Feti. Etem'le ben de diyoruz ki neyimiz tam anasını satayım; var demek ki eksik bir şeyler. Kızların gözü yüksekte. Hocalara bakıyor onlar, çarşıdaki esnaf bebelerine. Ben seni takip ediyorum uzaktan uzağa. Senin dünyadan haberin yok. Bizim göbellerin dalga geçmesi filan umurumda değil. Böyle böyle biz it taşlayıp geziyoruz mahallede, orada burada. Dersler desen tümden eline sağlık. Bir tornanın başında kırk tane sap dikiliyoruz ki sıra bize gelsin. Bir de diyorlar ki mezun olunca işiniz hazır. Ben olsam bize iş miş vermem. Sözüm ona torna tesviyeciyiz ama tornanın t'sinden anlamıyoruz. Bu arada dediğim oldu, sen bir güzelleştin, bir güzelleştin, bakanın içi titrer, ağzının suyu akar. Güzelliğini gördükçe ağlayasım geliyor.

Sen benim sana yangın olduğumu anladın. Nereye gitsen karşına çıkıyorum, her an peşindeyim. Sen birkaç kere yavaşladın, yanına gelip konuşayım diye. Öyle değil mi? Hani günlerce uğraşır, bir şeyi, mesela bir şiiri ezberlersin de sonra hadi oku dediklerinde ilk kelime aklına gelmezse kafan boşalır, aklın uçar, hiçbir şey hatırlamazsın ya, işte öyle oluyordum ben. Nerede olduğumu, kim olduğumu bile unutuyordum. Kaçmak, saklanmak geliyordu bir tek aklıma. Anneme bu kadar düşkün olmam da bu yüzden zaten. Benim anneme

düşkünlüğüm kimseninkine benzemez. Askerden bile firar ettim ben onun yüzünden. Valla bak. İki aylık askerim, annem gözümde tütüyor. Bir gün, beş gün, artık dayanamadım, satmışım anasını askerliğinin de neyinin de dedim, bir gece nöbetteyken bıraktım tüfeği neyi, tel örgülerden pırr. Ben anneme dayanamam, kim ne derse desin. O günkü olay da o yüzden oldu zaten. Hani bir gün sizin balkona bir çiçek atmıştım. Çiçek dediğim de gül. Caminin bahçesinden koparmıştım. Sana verecektim. Peşindeydim yine. Liseye başladığın yıldı. Bizim okul bitmiş, biz boş gezenin boş kalfası. Sen okuldan çıkmış, arkadaşlarınla ne konuştuysan artık, onlardan ayrılmış tek başına yürüyordun. Yolu uzatınca tamam dedim, tam zamanı. Şimdi konuştun konuştun, yoksa yok. Hep aklımdaydı zaten, tam caminin oradan geçiyorken daldım bahçesine, elimde bir gülle tekrar takıldım peşine. Sen ara sıra durup arkana, bana bakıyordun, hatırladın mı? Nasıl güzel bakıyordun! Elimdeki gülden beter kızarmışımdır kesin. Azıcık aklım vardı o da uçtu gitti işte sen öyle bakınca. Aklım bana diyor ki, hele İlami Amcaların evini bir geçelim; Senia Teyze yine penceredедir kesin görür; boyacı Üsüyün'ün karısı çatal kapının eşiğindedir hele orayı geçeyim derken sizin eve geldik. Bahçe kapısında durup baktın bana kızgınlıkla. İt sıçsın senin aklına dedim kendi kendime. Bakkal Mitat Abi içerideydi, müşterisi vardı demek ki, sen kapıdan girer girmez gülü balkonunuza attım. Elimde görmüştün, senin için olduğunu biliyordun, ben adrese teslim etmiştim öyle ya da böyle. Öyle ya da böyle değilmiş meğer; annen görmüş benim sana dolandığımı, gül attığımı. Beni bir taşladı bir taşladı. Ver etti

taşı, ver etti taşı. Nasıl topukladığımı bir ben bilirim. Nurayat Yenge de az değildi hani. Almış benim zavallı gülü, doğru bizim eve. Annemi almış karşısına ağzına geleni söylemiş. Ne piçliğim kalmış ne puştluğum.

O gün akşam eve vardım, annem yüzüme bakmaz. Ne oldu anne? Ses yok. Bir şey olmuş belli. Kurban olayım anne bir şey söyle. Yok. Bir kere daha böyle yapmıştı. Kardeşim Gökan'ı sünnet ettiğimde. Valla. Kime anlattıysam inanmadı. Yalana borcum mu var, niye yalan söyleyeyim. O zamanlar ben de çocuğum tabii. Gökan'a dayanamazdım hiç. Sünnet ettireceklerdi Gökan'ı, çocuk bunu duyunca başladı ağlamaya. Daha sünnetine var bir ay. Çocuk ağlamasın, canı yanmasın diye aldım elime bir cam parçası, bak abim dedim, hiç canın yanmayacak, ben nasıl yapıldığını biliyorum. Gördüm çünkü kaç kere. Çocukluk işte. Camla kestim bununkini. Annem günlerce konuşmadı benimle. Neyse, o akşam bir baktım annem birdenbire ihtiyarlamış gibi geldi bana. Yüzünde, gözlerinde öyle bir ağırlık var ki, benim diyen babayiğit taşıyamaz. Sonunda konuşturdum tabii. Konuşturdum konuşturmasına da sabahı sabah ettim.

Ertesi gün, çarşıya gittim, çarşıya sığmıyorum, eve gideyim diyorum, ben gitsem ayaklarım gitmiyor; böyle böyle vakit öğle oldu. Hatta geçti de belki. Doğru sizin eve. İçeri bir girdim ki, annenin günü varmış, ortalık ana baba günü. Geri dönsem dönemem, sussam susamam. Allah'tan sen yoksun ortalıkta. Mutfaktaydın herhalde, çayla kahveyle uğraşıyorsundur. Herkes bana bakıyor. Nurayat Yenge bir açtı ağzını, Allah Allah... Bağırdı da bağırdı. Senin babanın ağzına sıçarım,

orospunun doğurduğu deyince, ben de ona, ben senin kızını seviyorum, kötü bir şey mi yapıyorum; sen niye gidip beni anneme şikâyet ediyorsun, ben senin kocana, simsar Ferat Abi'ye gidip senin bakkal Mitat'la ne haltlar karıştırdığını söylüyor muyum dedim.

Yıllar sonra karşılaştıklarında Supi'nin aklından bunlar geçti. Ama konuşmaları şu şekilde oldu:

"Merhaba."

"Merhaba."

"N'apıyon, nasılsın?"

"İyiyim, sen?"

"Nişanlandım."

"Ben de evlendim."

Yosun yeşili bir ışık dolandı Nüket'in gözlerinde. Işık dolandı gözlerinde, gözleri dolandı Supi'nin yüzünde. Işık dolandı, yeşil dolandı, kabaran bir damla dolandı. Supi tuhaf tuhaf baktı yeşile, ışığa, damlaya. Gözleri de onlarla birlikte dolandı.

Bay WC Sıcak Duş Emanet Alınır

Ankara'ya geldiğimi anneme söylemedim, buradan da memlekete geçeceğimi. Sürpriz yapacaktım güya. Kahvaltıya yetişecektim. Çantamı sabahtan hazırlayıp düştüm yola.

Dergilerde öykülerim yayımlanıyor anne. Kimseye söyleyemiyorum. Söylersem yazdıklarım silinecek, sahip olduğum her şey elimden gidecek, beni ben yapan sırlarım ortalığa dökülecek sanıyorum. Ne var bunda, adın bir dergide çıkmışsa çıkmış, ne olmuş yani, derlerse –ki diyecekler– kendime bir kez daha kızacağım, içimi yeniden yeniden didikleyeceğim diye korkuyorum. Kaç para aldın peki diyeceklerini adım gibi biliyorum. Hem para vermiyorlar bir de gidip dergilerini mi satın alıyorsun? Evet anne, satın alıyorum, hem de iki tane birden. Zaten şehre benim dergiden iki tane geliyor, yazım çıktığında ikisini de ben alıyorum. Sonra çarşıdan yurda gelene kadar yolda beni tanıyacaklar mı, bak, dergide yazısı çıkan genç işte bu, diyecekler mi diye insanların yüzüne bakıyorum anne.

Bir an önce yurda gitmekle, çarşıda, cadde boyunca dolanmak; tam şehir bitiyorken (çünkü kafanı bir kaldırıyor sun şehir bitiyor) geri dönüp arkadaşlarım oradadır diye kafenin önünden geçmek arasında bocalıyorum her defasında. Yolda bir arkadaşa rast gelirsem elimdeki dergileri sorar belki. Bir bakar. Bakar mı? Niye iki tane? Çünkü... Çünkü benim

yazım çık/ Gerek var mı söylemeye? Öğrenseler ne olacak! Ama yazıyorum ben. Okusunlar diye... Gerçekten öyle mi? Okumayacaklarını bal gibi biliyorsun. Bir an önce yurda gitmeli. Ayın birinden beri dergi gelmiştir ümidiyle her gün gazete bayiine gidiyorsun. Her ayın birinde çıkan ya da çıkması gereken derginin bu şehre bir hafta on günden önce gelmeyeceğini bildiğin halde her Allah'ın günü dersten çıkar çıkmaz koşturarak o dükkânda alıyorsun soluğu. Derginin olması gereken köşeye bakıyorsun: Yok! Öğleden sonra gelir mi? Neden olmasın? Daha önce olmuştu öyle bir şey. Sırf gazete sattığı için adı gazeteci olan gazeteci Sezai (üç yıldır bu şehirdesin, diğer öğrenciler kadar olmasa da üç-beş esnafın adını sen de öğrendin) sormuyor senin dükkâna niye girdiğini, umursamıyor muhtemelen, zaten işi var onun; paketlerin ipini çözüyor, ekleri gazetelerle birleştiriyor, bir de seninle mi uğraşacak. Sen de ağzını açmıyorsun tabii, adamın seni fark etmemiş olmasını diliyorsun hatta. Dergiyi her zamanki köşesinde gördüğünde (bazen eski sayı bir ay boyunca bekliyor orada, bazen de –yanılıp şaşıp biri alıyor demek ki– yerinde bir çocuk dergisi filan oluyor) ellerin titreyerek, orada olan ama her nedense görünmeyen biri senden önce kapmasın diye seni de şaşırtan bir hızla uzanıyorsun. Sayfaları hızla çevirirken yüreğin duracak sanki. Bu duyguyu kimseye anlatamazsın. Kendine bile. İşte orada. Nasıl da güzel duruyor adın kâğıdın üzerinde. Yazının başlığı... Sen koydun o başlığı. Diğer nüshayı da alıyorsun hemen. Parasını günler öncesinden hazırladın. İşte dışarıdasın. Elinde dergiler. Aman düşmesin. Sıkı yapış. Dikkat et kıvrılmasın sayfalar. Koltuğunun altına alsan... düşebilir.

Elinde, kı vırmadan tutsan, sayfalar açılıyor; Allah korusun yırtılabilir bile. Rulo yapsan? Katlamadan, iz yaptırmadan şöyle avcunun içinde yuvarlamak en iyisi. Yurtta kitapların altına koyup düzeltirsin nasıl olsa. Doğru dürüst bakamadın yazına. Yolda giderken olmaz. Odanda tadını çıkara çıkara bakarsın artık.

Bir an önce odama atmalıyım kendimi. Yatağa uzanıp dergiyi göğsümün üzerine koymalı, gözlerimi tavana dikmeli... Ne görüyorum orada? Bir sürü kitabı çıkmış bir yazarı mı? Bir sürü kitabı çıkmış ama hâlâ aynı yaşta, şimdiki yaşımda. Çevremde okul ve mahalle arkadaşlarım, öğretmenlerim, komşular ve tabii ki ailem. Sonra yazımın olduğu sayfayı açıp dergiyi yatağın üzerine koyarım. Volta atarım odada gözümü yazımdan ayırmadan. Kaç kez okurum. Hemencecik biter. Kısa mı yazmışım? Başkaları okuduğunda da bu kadar çabuk mu bitiyor? Tıpkı bu şehir gibi. Otobüs terminalden çıkar çıkmaz şehir bitti. Bir de üniversite kurmuşlar yerlisinin bile dayanamayıp kaçtığı (ama lafa gelince toz kondurmadığı), bu kavruk şehre.

Doğup büyüdüğüm kasabanın da bu lanet şehirden bir farkı yok aslında. Üniversite kazanıp kasabadan kendimi dışarı attığımda bir şeylerin farklı olacağını, değişeceğini sandım. Benim farklılık dediğim şey edebiyat dünyasının azıcık da olsa yakınında bir yerlerde olmaktı. Büyük şehirlerin uğultusuna kaptırmak istiyordum kendimi. O uğultuyu küçük odamdan duyar, yazar buluşmaları ve edebiyat etkinliklerindeki konuşmalara hayalimde kulak kabartır, onca kalabalığın arasında kendi boşluğumu görürdüm kimi zaman. Önüne

geçilemez bir istekle kıvranarak kendime kızardım nedense; sanki yapabileceğim bir şeyler varmış da ben uzak duruyormuşum gibi. Aralarında olmam gereken insanların bu kadar uzağında durmaktı canımı sıkan. Gitsem oralara, aralarına karışabilecek miydim? Bir kere ya zar değilim. Bir dergide iki-üç öykümün çıkmış olması beni yazar yapar mı? Adımı söylesem kim tanır? Okuyan olmuş mudur yazdıklarımı? Öykülerim yayımlanıyor yayımlanmasına da ben onlar hakkında birileriyle konuşmak istiyorum. Nesini beğendiler de bastılar mesela? Beğenmediklerinin kusuru neydi?

Ne yazdığımı merak eden bir-iki arkadaşım ısrarla okumak istedi; belki de beni sevindirmekti amaçları, bilmiyorum. Verdim, okudular; çok beğenmişler, nasıl yazıyormuşum, nereden aklıma geliyormuş bunlar, kimi anlatıyormuşum, filan... Benim aradığım sözler bunlar değil ki! Kitaplarını okuduğum yazarlar gibi olabilmem için neler yapmam lazım, nasıl yazmalıyım, hangi kitapları okumalıyım? Bu soruların cevabı sevdiğim yazarda vardır mutlaka. Konuşabilecek miyim bakalım? Yanına yaklaşabilecek miyim?

Ünlü yazara, (benim için ünlü, yoksa kime sorsan adını hiç duymadık derler, sanki bildikleri bir yazar var da) anlatırım belki dergilerde öykülerimin çıktığını. Üç öyküm basıldı şimdiye kadar. Adımı duymuş, hatta öykümü okumuş olamaz mı? Mutlaka biliyordur bu dergiyi, benim dergimi. Benim dergim... Söylemesi bile güzel. Bölüm başkanına bahsettim bu dergide yazılarımın çıktığından. Hangi dergi diye iki kez tekrarlattı. Sonra da biliyormuş gibi yaptı. Derginin adından anladı sanırım onun siyasetinden olmadığını. Bunu benden

ummazmış gibi baktı yüzüme. Ayvayı yedin sen oğlum bakışıydı. İçinden, zaten zırt pırt sorduğun sorularını da beğenmiyordum, dedi sanki; demediyse de demiş gibi baktı dik dik. Getir bakayım şu dergiyi, ne yazmışsın bir bakalım da demedi tabii. Hocam, filan yazar hakkında ne düşünüyorsunuz, çok övüyorlar, okuyayım mı kitaplarını, önerir misiniz, dediğimde, adamların ne vatan hainliği kalıyordu ne teröristliği. Kimi okuyalım peki? Ha o mu? Onu ta ortaokulda okudum hocam. Zaten tek kitabı var; öl düğü için yeni kitap da yazmadı. Başka? O dediğinizin romancılıkla öykücülükle ne ilgisi var hocam? Adam kürsüye çıkıp siyasi propaganda yapacağına bir şeyler yazmış, adını da roman koymuş.

Hocamın, kendi tez konusu olan 13. yüzyıl şairinden başka kimseyi adam yerine koymadığını biliyorum. Hoca derse başlar başlamaz, bunun şairi, tekkenin avlusunda dolanıp dururken birden dikkat kesiliyor, bize bakıyor ve hocanın sesiyle birkaç mısra patlatıveriyor. Gördük mü edebiyatın, şiirin nasıl bir şey olduğunu? Gördük hocam, görmez olur muyuz, hem de ne gördük.

Ünlü yazar sorarsa kimleri okuduğumu, hangi dergileri takip ettiğimi... Sorar mı? Abone olduğum dergiler var, derim; şehrimize gelmiyor da. İki dergi var gelen. Diğeri gençlerin yazısını basmıyor. Bazı dergiler var adını bildiğim ama hiç görmediğim; onları, Ankara'ya gidip gelenlere ısmarladım birkaç kere, bulamadılar. Ya da böyle boş işlerle kim uğraşacak deyip beni başlarından savdılar.

Benim/bizim dergiyi okuyorsa... benim öyküleri de...

Tabii canım, okumaz olur mu, hem de ne okumuş; görür görmez, sen neredesin oğlum, seninle tanışmak için yolunu gözlüyordum, böyle bir yetenek görmedim, diyecek. Hep bugünü beklemiş. Bayıldım yazdıklarına. Bu yaşta bu yetenek, bravo valla.

Kitaplarının arka kapaklarında ve bir-iki dergide gördüğüm fotoğraflarından daha yaşlı bir adamdı. Önünde bir küçük masa, üzerinde kitaplarından birkaç örnek, elinde kalem, yüzünde durgun bir gülümseme.

Ankara'nın bu kadar sıcak olacağını tahmin edemedim. Arabalar, insanlarla birlikte sıcaklığı çoğalta çoğalta oradan oraya taşıyıp duruyor, bunca hareketliliğe, hatta keşmekeşliğe rağmen zaman durmuş gibi görünüyordu. Terminalden çıkıp Gençlik Parkı'nın yanından, ağaçların göl gelerini gözeterek Ulus'a doğru yürüdüm. Elimde, memlekete gidiyorum diye içinde kirliler de olan çanta. Bir iş merkezinin girişindeki bu tabelayı görünce, çantanın ağırlaştığını hissettim.

"Bay WC Sıcak Duş Emanet Alınır"

Bildiğiniz umumi tuvalet. Bildiğiniz koku. Benim gibi gelip geçenlerin ve evsiz barksızların uğradığı tekinsiz bir yer. Niye böyle düşündüm bilmiyorum. Belki elimden çantayı alıp oturduğu bölmenin yanındaki dar, karanlık odaya fırlatan zayıf adamdan ötürü. Birazdan tehlikeli, pis bir işe karışacakmış da beni bir an önce başından savmak istiyormuşçasına telaşlı. Parayı peşin alıyormuş.

"Kayıt mayıt tutmuyor musunuz?" dedim.

"Sen çantanı tanımıyon mu?"

Tanıyordum.

Eee?

Ulus'tan Kızılay'a kadar yürüdüm. Tere battım tabii. Dönüşte duşa girsem mi bizim emanetçide diye aklımdan geçirmedim desem yalan olur. Takım elbiseli, kravatlı bir sürü adam gördüm sıcağın uğramadığı. İnsan bir gram olsun terlemez mi?

Bulvar üzerindeki, şimdiye kadar gördüğüm en büyük kitabevine geldiğimde ilk şaşkınlığımı yaşadım. Dışarı taşmış bir kuyrukla karşılaşacağımı sanıyordum; oysa bulvarda çalkalanıp duran uğultu ve ne yana aktığı belirsiz o bulanık insan kalabalığı kitabevinin önünde birdenbire yok olmuştu. Gün boyu kimsenin uğramadığı, kendi sessizliğinde yorgun düşmüş bir kasaba kitabevine girer gibi biraz ürkerek, biraz tedirgin ve geri dönmeye hazır adımlarla girdim. Kitabevi çalışanlarından başka benimle birlikte dört-beş kişi vardı içeride. Sayarsam, sayımız azalacak diye kaç kişi olduğumuzu aklımdan çıkarmaya çalıştım ama işe yaramadı. Kasanın önünden kapıya doğru sıralanmış on beş-yirmi sandalyenin neredeyse tamamı boştu. İlk sırada oturan biri kadın üç kişi, onların arkasında iki uçta birer kişi, en arkada da ben. Altı mı etti?

İlk kez bir yazarı kanlı canlı olarak karşımda görüyordum. Kasanın önündeki küçük masada, kalemi, kitapları ve çoktan eskimeye başlamış gülümsemesiyle benim yazarım.

Saate baktım, on beş dakika geç kalmıştım. Buna rağmen söyleşi hâlâ başlamamıştı. Kitabevinin sahibi olduğunu tahmin ettiğim, yakın gözlüğünü alnına kaldırmış adamla yazarın

kapıya bakarak konuşmalarından belki gelen olur diye birkaç dakika daha bekleyecekleri anlaşılıyordu.

Bir düşün peşinden mi koşuyorum? Yazdıklarım hakkında bir yazarın ne düşündüğünü, yazımda neler gördüğünü ya da göremediğini merak etmekte haksız mıyım? Onlar nasıl gerçekleştirmişler bu düşü?

Başka gelen olmayınca konuşmaya başladı ünlü yazar. (Demek ki yeterince ünlü değilmiş. Benim yazarımdan daha ünlü yazarların söyleşi ve imza günlerinin dolup taştığını, insanların uzun süre imza için kuyrukta beklediklerini biliyorum.) O, cılız, keyifsiz, sönük bir sesle konuşmaya başladı ama ben konuşmasın istedim. Konuşmasın ve birlikte ağlayalım. İçim dolup dolup geliyordu. İçim doluktuğunda elimi enseme götürür, saçlarımla oynarım. Yine öyle yaptım.

Karnından konuşan yazarlara karşı mesafemi korumaya çalışıyorum. Çalışıyorum diyorum, çünkü zaman zaman dayanamayıp, acaba kaçırdığım bir şey mi var, acaba bir tek ben mi anlamıyorum düşüncesiyle tekrar tekrar yolumu onlarla buluşturuyorum. Bir daha, bir daha okuyorum. Çoğunlukla okuyamıyorum gerçi; metin beni içine almıyor ama yine de zorluyorum kendimi. Diliyle dişinin arasında bir şeyler söylüyor bu tür yazarlar. Anlamak için ne kadar uğraşsam da boşuna. Eksiklik bende demek ki... Ünlü yazar anlatıyor canı sıkkın. “Herkesin kendine ait kelimeleri vardır.” O, kelimelerini çocukluk evinden toplamış, biriktirmiş yıllar yılı. “Bazı kelimelerin içinde yaşamayı severiz. O kelimeleri kaybettiğimizde biz de yok oluruz.” İyi, güzel de yazılarınızı gönderir göndermez hemen bastılar mı? Ya da kitaplarınızı?

“Bazı cümleler sert adımlarla gelir, bazılarıysa ayak ucuna basarak.” Zihnimden geçenleri okuyan, kalbimin sızlanmalarını benim yerime dile getiren yazarsınız. Bütün bunları nasıl bilebiliyor diyorum bazen. İşte tam da böyle olmalı dediğim ne varsa sizin kitaplarınızda tam da öyle oluyor. “Ancak deliler ve yazarlar görmek istediklerini görürler.”

Sağ uçta oturan daha söyleşinin başında kalkıp gitmişti, kala kala kaldık beş. Arada bir-iki müşteri çekingen, sessiz hareketlerle kısa süreliğine şöyle bir görünüp kayboldu.

“Görünmeyen şeyler dururken görünenin peşine düşersen, onun arkasında kalırsın. Senin de bir parçan görünür elbette ama önünde seni başka türlü gösteren bir şey vardır.”

Kitaplarındaki cümlelerine benziyordu konuşması. Neredeyse her satırının altını çizerek okuduğum kitaplarındaki... Kitapları?

Elimi yine enseme götürdüm, saçlarımı karıştırdım ama bir işe yaramadı bu kez; sırtımdan aşağı boşanan terle birlikte gözyaşlarım...

“Gelmek ister misin delikanlı?”

Bana sesleniyor. Gelmek ister miyim? Gelmek... Gitmek... Nereye? Ağzımı burnumu ne yapacağımı bilemezken.

“Tamam, hadi geliyorsun.”

Gidiyormuşum.

Karnım aç. Kokoreç en iyisi. Hem ucuz. Köşedeki büfenin arkasında, duman ve koku. Çağırıyor. Kokoreççinin başı kalabalık. En azından kitabevinden daha çok insan var bura da.

Bir ısırışta elindeki çeyrek kokoreci yarıya indiren uzun boylu, sallanışından çakırkeyif olduğu belli adam, “Bir çeyrek daha yap usta,” dedi lokmasını yutmadan. Yanındaki, onunla aynı masadan kalkıp geldiği anlaşılan sarkık göbekli, “Zaten bunu çeyrek çeyrek yiyeceksin, soğutmadan,” dedikten sonra koca bir ısırık aldı kokorecinden. “Ben de iki çeyrek istiyorum,” dedim cılız bir sesle. Sıramı beklemeye başladım.

Önümdeki, kot pantolonlu, enine çizgili tişörtlü, kafası kelleşmeye başlamış adam az önce kaçarcasına çıktığım meyhanenin garsonuna benziyor.

Seyyar arabanın üst kısmı kıpkırmızı yalımları ve dumanlarıyla birazdan yola çıkacak bir buharlı lokomotif gibi.

Kokoreççinin bıçaklarla tutturduğu ritim. Kıyılan etler. Bıçak darbeleriyle oyulmuş tahta. “Acı ister misin abi?”lerden sonra şöyle azıcık üstten serpilen baharatlar.

“Sen neden bir şey yemiyorsun delikanlı?”

Toktum. Teşekkür ediyordum. Onlara afiyet olsundu. Onlar dediğim ünlü yazarla ön sırada oturan biri kadın üç kişi (yazarın arkadaşları) ve kitabevinin sahibi. Gözlüğü hâlâ alnında.

“İçki?”

Bir bira içerdim.

Kokorecimin ilk çeyreği geldi.

Bir birayla gecenin bir vaktine kadar, içim iyice kıyılıncaya dek oturdum. Ankaragücü’nü kümeden düşürdüler, Beşiktaş’ı şampiyon yaptılar.

Ankara dediğin bulantılı bir baş dönmesiydi.

Elimde ikinci çeyreğimle Ulus'a doğru yürüdüm.

Beşiktaş'ın borçları tartışılıyorken dergilerde yazan genç isimlerden söz ettim. Bilmiyordu ünlü yazar. Dergileri takip edemiyormuş artık. Vakti yokmuş. Bir yazar kimleri okurdu? Soramadım haliyle.

Al işte tanıştınız. Adını bile sormadı be!

İmza için getirdiğim kitaplar o lanet çantada, çanta ise...

İşte şu kapalı kapının arkasındaki o dar bölmede. Bir de sıcak duş demişler. Sizde havlu bile yoktur be. Olsa bile kirliden de kirlidir.

Tıkır Tıkır

Evin önünden geçiyor deniz. Balıkçı motorları ve kayıklar da öyle. Gözleri yeşil yeşil kamaşan orman da tıpkı benim gibi bakakalıyor arkalarından.

Kapı zili çalıyor.

Kim olduklarını biliyorum.

Karım, niye açmıyorsun, kim acaba, diyor.

Beklesinler, diyorum, aceleleri ne?

Balkondayız. Kahvaltı bitti, çaya devam.

Sokak yerine deniz var balkonun altında.

Bu kasabadaki, küçük bahçelerle sokak başlarına, umulmadık dar aralara ve evler arasındaki her nasılsa bulabildikleri boşluklara sığınmış, her biri balta girmemiş orman sıklığındaki şaşırtıcı bitki topluluklarına, ağaç öbeklerine bayılıyorum. Onların deli, derin yeşiline. Ormanın denize düştüğünü görüyorum her sabah. Sonra bu yeşillik uçup gidiyor eski yerine, ormanın üstüne konuyor. Çekinmeden, kendini döke saça koşturuyor her yerde.

Deniz evin içinde eğleşiyor.

Kapı zili çalıyor.

İstanbul'da yaşayan ve işleri yüzünden iki senedir gelemeyen kayınbiraderimin evi. Bu sene siz gidin, dediler. Biz de üç-dört yıldır gelmemiştik. Tüp bitmiş, salonun ampulü patlamış.

Tüpçüye adresi tarif etmek bir hayli zor oldu. Ne bileyim hangi mahalle, hangi sokak? Garajın az yukarısı işte. Altta pastane var, elektrikçi, camcı; karşıda incik boncuk satan küçük bir dükkân, yanında da çiğköfteci. Her gün İstanbul'dan geliyormuş çiğköfte. O çiğköfteleri ta İstanbul'dan buraya, bir günlük yola gönderen ustanın resmi var tabelada. Temizlik, alışveriş, tamirat... Tamirat dediğim, klozetin taharet musluğu. İlk gün umursamadım, aktı durdu. Fakat gece ses oldu uzadı, beynimizin içine damladı. Kolaydı, yapmadığım iş değildi; alt tarafı conta değişecekti. Bir tornavida, bir İngiliz anahtarı. Evde bir tornavida bulduk ama İngiliz anahtarı yoktu. Tabii conta da. Sabah doğru hırdavatçıya... Tuhaflığı fark etmem ilk orada oldu sanırım. Kahvaltıdan önce bu işi halledeyim diye erkenden çıkmıştım. Yolda karşılaştığım birkaç kişi bana tuhaf tuhaf baktı, ben de onlara baktım tuhaf tuhaf. Karımla alışverişe çıktığımızda da benzer manzarayla karşılaştığımızı ama bir an önce alışverişi tamamlama telaşıyla dikkat etmediğimizi anladım o sabah. Hırdavatçının ters ters bakışıyla da kafam iyice karıştı. Pazarda, karım, neredeyse tamamı kadınlardan oluşan satıcılardan birinin önünde çömelmiş, tek tek saydığı bamyaları poşete doldururken dikkatimi çekmişti aslında.

Kimbilir kaç yıldır geliyoruz buraya. Ama ilk kez bu kadar uzun kalacaktık.

Ben böyleyimdir: Yaz sıcağında gezip gördüğüm bir kıyı kasabasının kışını, kış denizini, hatta üstüne kar yağdığında nasıl göründüğünü merak ederim; hep tarihî romanlar kaleme alan ve o dönemlerin dili olduğunu sandığımız ya da bize öyle zannettirdiği bir dille konuşup, kahramanlarını da öyle

konuşturan bir yazarın günümüzde geçen, at ye rine arabaların kullanıldığı, titrek kandillerin zayıf ziyası yerine alışveriş merkezlerinin şıngırtılı aydınlığında gezinen insanların anlatıldığı bir roman yazmasını isterim; dağları, ovaları, köyleri kendi dilinde yeniden yaratmış bir romancının şehri nasıl yazacağını merak ederim; bir kitaptan okuyormuş gibi düzgün cümlelerle ve derin derin konuşan bir entelektüelin, dostlarının arasındayken, en doğal, en samimi halini görmek ve buna benzer daha nice şey için can atarım. Bu kasaba da bunlardan biri işte. Sonbaharda, kış aylarında nasıldır kimbilir? Sormaz olur muyum, kaç kişiye sordum ama kendim görmeliyim, anbean, dakika dakika yaşamalıyım.

Planımız öyleydi; sonbahara kadar kalacak, av yasağının sona ermesiyle birlikte balıkçı tablalarında çırpınan gümüş ışıltıların sevincini yaşayacaktık.

Balıkçı teknelerinin yanına gidiyormuşsun, hâlâ çırpınmaktan vazgeçmemiş palamutları ağlardan alıyor, naylon torbalara doldurup uzatıyorlarmış kaç tane istersen.

İsterim ki gazeteciyle, fırıncıyla, balıkçıyla, bakkalla dost olayım. Uğradığımda iki çift laf edelim, yabancılığım silinsin, buraya ait biri olayım. Güler yüzlüyümdür, sıcak bir merhabayı kimseden esirgemem. Bir kere bile karşılaşmış olsak, fazla tanımadığım, hatta hiç tanımadığım bu kişiye selam vermezsem çok ayıp ettiğimi düşünür, kendimi suçlar, üzülürüm. Çiftlik balıklarının yanında tek tük de olsa olta balığı satan balıkçıyla dost olmak, balıklar hakkında, pişirme yöntemleri konusunda sohbet etmek istiyorum en çok, ama

nafile. Adam her defasında beni ilk kez görüyormuş gibi yapmakta inat ediyor.

Yoksa o yüzden mi bana öyle davranıyor? Bak, şimdi böyle düşününce... İyi de ona ne?

Balıkçılarla ahbap olmak, birlikte geceden denize açılmak, herkes uyurken, belki de balıklar bile uyurken ağları dol durmak, balıkçı barınağında, bir tenekenin içinde yakılan odunların ateşinde tel ızgarada balık pişirip iki kadeh rakı eşliğinde deniz ve balık hikâyeleri dinlemek... Hayal olarak mı kalacak? Elime baston alıp gitsem?

Çayımı keyifle yudumlarken denizanaları yüzünden pek girmediğim –ama karım her gün giriyor– denize bakıyorum. Şu tepenin dibindeki suyu mayalamışlar da sabaha kadar kabarıp, ormanı, bulutsuz göğü yutan bir deniz olmuş gibi görünüyor bir an gözüme. Kaymak bağlamış. Dalga kımıldamıyor yüzünde, ses kımıldamıyor.

Fakat kapı...

Önceki günden, geceden kalan denizi kaldırıp yenisini koyuyorlar her sabah. Gün ışımadan. Gün o zaman ışıyor zaten. Böyle düşünerek kapıdakileri unutmaya çalışıyorum.

Her şey bir yana, bu kasabayı seviyorum. Denizini ayrı, ormanını ayrı... Çay bahçelerini, köylü pazarını, hele hele fırınlarını; ekmeğini ve pidesini... Evde iç malzemesini hazırlayıp sabah erkenden pide yaptırmak için fırında sıraya girmeyi.

Atlamalı zıplamalı filmlerde, bastonu şöyle kılıcı kınından çıkarır gibi yapıp ikiye bölüyor ve içinden kılıç çıkarıyorlar ya,

bu kasabadaki, hani eline vur ekmeğini al diyebileceğimiz tipteki insanlar, kadınıyla erkeğiyle, yaşlısı ve genciyle böyle bir fantezi mi yaşıyorlar yoksa? Bu yüzden mi itiraz etmiyorlar?

Elli yaş üzerine zorunlu. Biten yaş mı sayılıyor, girilen mi? Elliye girdim mi, elliyi bitirdim mi, nasıl hesaplıyorduk?

Seksen küsur yaşına kadar yaşayan rahmetli ninem ve bir o kadar yaşayan dedem bile baston kullanmadı. Babamla annem de öyle. Yani bizim sülalede baston kullanan görmedim ben. Komşularda da. Yaşadığım mahallede de rastlamadım. Ama buranın yeni başkanı, milletimizin arzusu bu yönde, diyormuş. Bu, millet dediği başkan efendinin paşa gönlü ol masın, dedim fırıncıya. Benim niye bastonumun olmadığını sormuştu zabıta bakışlarını gözlerime dikerek.

Herkes, görünmeyen bir hedefi, başkan ve adamlarından başka kimsenin bilmediği, ne olduğunu anlamadığı ama doğru ve kutlu olduğuna iman ettikleri bir hedefi işaret edercesine bastonlarını birbirlerine göstererek yürüyor, bütün günahlarından sıyrılmışçasına mutlulukla gülümsüyordu kasabada.

Emekli olup İstanbul'dan dönenler, çoktan harabe haline gelmiş köylerini terk edenler, her yıl gelemeseler de bizim de memlekette bir evimiz var demek için birbiriyle yarışan Almancılar sayesinde kasabanın nasıl büyüdüğüne tanık olmuştum yıllar içinde. Yaşlı nüfusunun çok olduğunu, emekli cenneti diye anıldığını biliyordum. Bastonla dolaşan yaşlıların fazlalığı dikkatimi çekmişti. Ama artık kasabanın sokaklarında yankılanan asa tıkırtıları, o yaşlıları sırtına alıp götüren, hatta onlarla yarenlik eden tıkırtılar değil, contası bozulmuş bir

musluktan damlayan suyun sinir bozucu ve beyinde zonklayan tıp tıplarına benzeyen tedirgin tıkırtılardı.

Baston olmadan nasıl yürüdüklerini unutmuşlar. Öyle diyorlar. Bastonsuz bir hayat mümkün değilmiş. Yıllardır kandırılıyorlarmış meğer. Çok pişmanmışlar bastonsuz geçen yılları için, çok... Ömürlerini boşa tüketmişler.

Kimi niye taşıdığını, niye elinin hatta vücudunun bir parçası olduğunu çoktan unutmuşçasına beraberinde gezdiriyordu onu; taşıdığının farkında bile değildi adeta. Kimi de geleneğimizin önemli, gözden kaçırılmaması, ihmal edilmemesi ve gelecek kuşaklara aktarılması gereken kültürel değerlerinden biri olarak görüyordu. Ecdadımızın izinden gitmek böyle olurdu.

Başkanın, kendi yakınlarına bedava dağıttığını, kasabada baston satanların da başkana yakın kişiler olduğunu ağzından kaçırmıştı fırıncı.

Çocukluktan başlanmalıymış aslında baston kullanmaya. Çocuk dediğin bastonla büyümeliymiş ki bastonsuz bir hayat aklının ucuna bile gelmesin.

Kapı zili hâlâ çalıyor. Gitmeye niyetleri yok.

Karım, niye bakmıyorsun kapıya, diye soruyor. Ben de sen açarsın diye...

Biliyorum kim olduğunu. Dur bakalım.

Biliyor musun? Kim?

Başkanın adamları. Bizi almaya geldiler.

Her Yaz

Onu ilk kez ve sadece Hakan'a anlattım. Sıcak bir gündü, koruluğa çıkmıştık. Geçen sene. Onlar gittikten hemen sonra. Ben anlatırken o, sanki gitmemiş de beni dinliyor, bana bakıyor, bana gülümsüyor, göz kırpıyordu. Yüreğimdeki kıvılcımları, benim gördüklerimi Hakan da görecek diye heyecandan titremiştim.

Oysa çoğu zaman yüzünü hayal edemiyor, kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım rüyalarımda göremiyorum onu. Saçları, gözleri, yüzü tabii aklımda ama nasıl hayal edersem edeyim ona benzemeyecek diye de çekiniyorum.

İğde kokusu, beraberine sokağın ikindi uykusunu da alarak mutfağın açık penceresinden girip loş havayı kıpırdattı.

Sevim Hanım, soğanları özene bezene, bitmez bir sabırla ince ince doğrayıp tencereye dikkatle boşalttı. Kızgın yağ ve soğan kokusu mutfağın loşluğunda bir süre asılı kaldı, sonra uyuyan güne, yaz renklerine doğru pencereden dışarı süzüldü.

"Bizimki dün telefon açmış İstanbul'a. Yengemin bacısıgilde kalıyorlar orada. Zaten izinlerinin üç haftasını orada, bir haftasını burada geçirirler her sene. Benim orada babam var, bacım var demez abim; gider baldızının daracık evine üst üste sıkışırlar. Yarın geliyoruz, demişler bugün için. Bir hafta on gündür İstanbul'dalar. Sabah yola çıkmışlardır. Allah'tan bir

şey olmazsa, akşama kalmaz gelirler. Bülent gelmiyormuş; denize mi, adaya mı, bilmem neye gidiyormuş. Abim, karısını Almanya'ya yanına aldığında oğlanı bize bırakmıştı, kızı da İstanbul'a, teyzesine. Oğlan elimizde büyüdü burada. İlkokul sondayken aldı götürdü oğlunu. Hülya daha sonra gitti. Eskiden buraya koşa koşa gelirdi her sene. Şimdi burayı beğenmiyor demek ki, İstanbul'dan bu yana geçmiyor. Kız İstanbul'da büyüdüğü hâlde iyi, terbiyeli çıktı. Annesinin sözünden çıkmaz, dizinin dibinden ayrılmaz maşallah. Bizim Kemal'le yaşıt. Yalan olmasın, Kemal'den üç ay mı, dört ay mı bir küçüklüğü var. Almanya'da meslek okuluna gidiyor. Kızım Nuray, o domatesleri yıka da ver bana. Eti çıkardın mı dolaptan?"

Kız, dalgın, mutfağın penceresinden dışarıyı seyrediyordu. Annesinin sesiyle kendine geldi. Buzdolabının kapısını açtı; taze bir serinlik yüzünü yaladı.

"Bak, sallanıp duruyor öyle! Kız, aklın nerede senin gâvur tohumu? Oklavayı aldırma gene elime benim! Sevdalı mısın, nesin, bilmem ki... Yaşın kaç, başın kaç? Mahalleden gelip geçene göz süzüp duruyorsun. O gözlerini bir gün oyacağım senin! Hep o Kadriye'nin kızı İlknur'dan öğreniyorsun bunları. Sana kaç kere o kızla konuşma demedim mi? Yıkadıysan ver o domatesleri. Hülya terbiyeli maşallah. Pek de güzelleşti, serpildi. Bizim Kemal'in aklı fikri hep onda; başında kavak yelleri esiyor. Çocuğun bir suçu yok gerçi, aklına biz soktuk, sana Hülya'yı alacağız diye. Daha bu yaşta. Gelecekler diye yollarda onları beklemekten bir hâl oldu çocuğum. Akşam olmayınca eve girmiyor. Biz anlamıyoruz sanki. Her ikindi eline kitabını alıp asmanın altına oturan Ke mal, bir haftadır eve

barka uğramasın da ben anlamayayım he mi? Pek de içli yavrum, bir şey de söylenmiyor ki... Üniversiteyi kazanamazsam, bu ufacık yerde iş yok, güç yok, ne halt ederim, diye kahroluyor. Bu sene yine teşekkürname getirdi; Allah nazardan esirgesin. Bütün arkadaşları, Sevim Teyze, Kemal üniversiteyi tutturamazsa kimse tutturamaz, diyor. Kazanır giderse diye de korkuyorum. Çok içine kapanık, sessiz, ağırbaşlı benim oğlum. Ortalık karışık; anarşistlerin içinde ne yapar sonra Ankaralarda, İstanbullarda? Öyle değil mi Aysel Abla, haksız mıyım? Babası da, kazanamazsa canı sağ olsun, evlendiririz dayısının kızıyla, alır götürürler Almanya'ya, hayatı kurtulur, diyor. Oğlan da deli oluyor zaten kız için. Dayısı da pek seviyor Kemal'imi... Kızımı yeğenime vereceğim; çok efendi, akıllı, ondan iyisini bulacak değilim ya, yabancıya gitmesin kızımız, demişti geçen sene. Hadi kızım sen de salataya başla. Bakarsın çıkar gelirler. Saat kaç oldu? Bak hava serinlemeye başlamış bile."

Dutlar yenmeye başladı artık. Hele bir gelsinler, ben ağaca çıkar silkelerim, yere de bir sofra bezi sereriz. Dutu çok sever Hülya. Bir de eriği. Bizim bahçenin eriğinin tadını hiçbir yerde bulamadığını söyler.

Gelecekleri gün yaklaştıkça uyku benden uzaklaştı. Hakan'la konuşuyoruz devamlı; bana ümit veriyor, olacak bu iş, hatta olmuş bile, olmuş da sen kendini inandıramıyorsun diyor. Diyor ama bilmiyorum. Gerçekten öyle mi? Konuşabilir miyim onunla? Ya da o konuşur mu öyle bir mevzuda? Seviyor mu beni? Sevmese geçen sene öyle davranır mıydı? Herkes, Hülya'yı Kemal'e alacağız, derken itiraz etmez miydi? Sevmese,

gelip gidip benimle şakalaşmaz, göz kırpmazdı. En iyisi konuşmak. Geçen sene ikimiz de küçüktük; şimdi büyüdük sayılır. Okul da bitti. Hem bu yaz evlenecek ya da nişanlanacak değiliz ya. Önemli olan konuşmak. Sonra bekleriz birbirimizi. Konuşabilir miyim gerçekten? Ya yanlış anlarsa? Ben seni akraba biliyorum, o yüzden sana böyle yakın davranıyorum, evinize geldiysek böyle mi yapman gerekirdi, derse? Evdekilerin, dayımın, yengemin yüzüne nasıl bakarım? Tek ümidim: İstetmek! Ama bu yaz değil. Hele bir üniversiteye gireyim. Sonra güzel bir iş, belki de bir araba...

Evin önünde arabayı görünce öleceğimi sandım. Kırmızı Opel. Alman plakalı. Mahallenin bütün çocukları arabanın başında. Küçük kardeşim, arabayı çizmesinler diye çocukları uzaklaştırmaya çalışıyor. Ya Hülya gelmediyse? Öyle ya, abisi gelmeyecekmiş; Antalya'ya, deniz tatiline gidiyormuş. Gerçi onun gelmemesi benim için daha iyi olacak. Gelseydi onunla ilgilenmek mecburiyetinde kalacaktım. O zaman da Hülya'yı daha az görecektim. Ya o da gelmediyse, abisiyle birlikte gittiyse? Yüzüm kızardı mı acaba? Terimi soğutup öyle girmeliyim eve. Kardeşime sorsam mı, kaç kişi geldiler diye? Kalbimin çarpıntısını nereye saklayacağım peki?

Onu görünce yüreğime su serpildi. Zaten kapıdan girer girmez, gözlerim ilk onu aradı. Somyanın üzerinde, köşede, bacaklarını toplamış oturuyordu. Pencereden giren ışık saçlarında oynaşıyordu. Evimizin onunla daha bir güzelleştiğini düşündüm. Fazla bakamadım ama. Dayımın, yengemin elini öptükten sonra onunla tokalaştım.

Hoş geldin; nasılsın, n'aber?

Sağ ol, iyilik. Sen?

Ben de iyiyim.

Hayal kırıklığına uğradım. Bu kadar kolay mıydı? Günlerdir, aylardır, hatta ta geçen seneden beri kafamda kurduğum, düşlediğim buluşma ânı bu muydu, böyle bir şey miydi? Bu kadarcık mıydı hayal ettiğim şey? İşte karşımdaydı; bildiğim gibiydi. Geçen sene nasılsa, aynı... Üzerinde beyaz bir bluz, bacağında kahverengi kadife pantolon. Güzel. Yine çok güzel.

Bir sandalye alıp karşısına oturdum. Bana bakıyordu, iki yıl evvelki gibi... geçen seneki gibi... Deli edici, mavi bakışlar. Yürek hoplatan, gönül çıldırtan bakışlar. Ellerimi nereye koyacağımı, ne konuşacağımı, nereye bakacağımı bilemiyorum. Dayımlar Almanya'dan, yollardan bahsediyorlar. Evin içinde bir sevinç dalgası. Bir cıvıltı. Daha fazla göze batmamak için dışarı çıktım. Asmanın altındaki minderlerden birine oturdum. Bahçenin dışından, aşağı yoldan, arabanın çevresinde oynayan çocukların kararmaya başlayan havaya bulaşmış sesleri geliyordu. Yüreğimde bir ağırlık. Demek şimdi, kaç zamandır hayalini kurduğum günü yaşıyordum.

Laciverte yakın, yer yer turuncu ve pembeyle yırtılmış bir gökyüzü şehrin üzerine gelip oturmuştu.

Birden onu yanımda hissettim.

"Çok dalgınsın Kemal, ne düşünüyorsun?"

Ben konuşmayı biliyor muyum? Ağzımı açsam sesim çıkar mı?

"Hiiç... Ne düşüneceğim? Bir şey düşünmüyorum. Yani akşamın bu saatlerini çok severim de... onun için işte..."

Sesim boğuk mu çıktı? Yüzüm kızarmıştır kesin. Bana gülümseyerek bakan bu gözlere, bu yüze doyabilir miyim?

Yanıma oturdu. Bu koku... Başım dönüyor.

“Okulu ne yaptın?”

“Okul bitti. Şimdi üniversite sınavının sonucunu bekliyorum.”

“Peki nereye girmek istiyorsun?”

“Bilmem... Nereyi kazanırsam. Kazanmak çok zor. Belki de...”

“Eczacılık iyi mi? Teyzemin kızı orayı kazanmak istiyor.”

“İyidir herhalde. İnşallah kazanır.”

Yüzü bembeyaz. Lekesiz bir bulut gibi. Gözleri akşamın rengini almış.

“Senin okul ne âlemde?”

“İşte, öylesine... Daha iki sene var.”

“Sonra kuaför mü olacaksın?”

“Eh öyle bir şey...”

İnce bir yel saçlarını uçurdu. Yapraklar hışırdadı. İkimiz de susmuştuk.

“Erik yer misin?” diye sordum nereden aklıma geldiyse.

Asmanın enli yaprakları arasına yerleştirilmiş ampulün sarı aydınlığı, mangalda cızırdayan etlerden yayılan kokulara anason kokusunu da katan çardaktakilerin gölgelerini bahçenin kuru toprağına seriyor.

“Ee, şef, anlat bakalım, ne var ne yok oralarda?”

“Sorma enişte, Almanya’nın tadı tuzu kalmadı. Bizi istemiyorlar artık. Bazı işlerim var; onları bir halledeyim, bir gün durmam, dönerim.”

Mangaldan yayılan sıcaklık geceye karışıyor.

“Çek bakalım şef.”

“Şerefine...”

Yüzlerinde rakının acılığı dolaşıyor. Ağızlarına hemen birer parça et atıyorlar, sonra cacık, karpuz. Birazcık beyaz peynir.

Kemal, mangalın üzerindeki şişi alıp geliyor, dumanı tüten etleri tek tek sıyırıp tabağa boşaltıyor.

“Aslandır benim yeğenim, bir tanedir. Maşallah büyümüş, kocaman delikanlı olmuş. Ee... zaman geçiyor, çocuklar büyüyor, biz yaşlanıyoruz. Yarın öbür gün evleneceğiz, diye çıkarlar karşımıza değil mi enişte?”

Sesleri gecenin koyuluğuna uzanıyor.

“Ben memurlukla karnımı zor doyuruyorum. Gözünün önüne baksın; hele işini bulsun, askerliğini yapsın bir...”

Kemal’in düşünceleri, çardağı, bahçeyi aşmış, bilinmez bir uzaklıkta, geçmişle geleceğin birbirine karıştığı, aşılmaz zorlukların bir duvar gibi yükseldiği kimsesiz, sessiz, bulanık bir yerde bocalayıp duruyor. Sarı aydınlık yorgun düşüyor. Sakin bir yel yalıyor geceyi.

Dün gece bahçede içti bizimkiler. Geç yattık. Gene uyuyamadım tabii. Sabah geç kalktı misafirler. Öğleden sonra, mahallede bir düğün varmış, kadınlar oraya gitti, babamlar da kahveye. Ben de vakit geçirmek için sinemaya. Kötü bir karate filmi oynuyordu. Çoluk çocuk doldurmuştu sinemayı. Her zamanki gibi. Bağrışmalar, gereksiz alkışlar, ıslıklar, yuvarlanan gazoz şişelerinin tıkırtısı her zamanki gibi. Peki ben her zamanki gibi miyim? Film bitmeden çıktım sinemadan.

Dönüşte okulun oradan geçtim. Hakan yoktu akasyaların altında. Yerimizde başkaları oturuyordu. Hakan olsaydı biraz konuşurduk, belki sıkıntım dağılırdı o zaman.

Onları bahçede çay içiyorken buldum. Düğünde bir kadın Hülya'yı çok beğenmiş, oğluna almak istemiş. Büyük yengem, Hülya'nın annesi, "Hülya'yı verdik," diye gülerken, gerçek olmadığını bildiğim hâlde içim burkuldu. Bir de gerçek olsa? Yok canım, Hülya kabul eder mi böyle bir şeyi!

Hülya çay getirince sevindim. Onu bir başkasıyla yan yana... Allah yazdıysa bozsun!

O arada, "Seni ben alacağım kız," dedi küçük yengem.

Hülya, amcamın yetişkin oğlu olmadığını tabii ki biliyordu.

"Kime?" diye sordu.

Ben o tarafa bakmıyorum hiç. Dinlemiyorum güya.

Yengemin beni işaret ettiğini biliyorum.

"Cık, olmaz!"

"Olur, olur..." dedi yengem.

"Hülya'yı sana isteyelim mi?" diyor amcasının karısı akşam. Kemal'in yüzü kıpkırmızı. Kalbi neredeyse duracak.

"Ama bana vermezler!" Sesi nasıl da zor çıkıyor boğazından.

"Öpsünler de başlarına koysunlar. Senden iyisini bulacak değiller ya. Dayının da niyeti var zaten."

"Ya Hülya? Beni ister mi?"

Gülüyor yengesi. Ümit denilen şey bu mu? Bir adım ötesine mutluluk mu diyorlar?

"Sen iste yeter. Hülya'nın senin için canı gidiyor."

“Yok canım…”

“Sen inanma bakalım, koşa koşa gelir.”

Gelip gidip omzuma yumruk atıyordu şakacıktan. Ben de boynundan tutuyor, yavaşça ensesine vuruyordum. Çıplak, narin kollarından tutuyordum, hangimizin bileğinin kalın olduğunu ölçüyorduk. Bahçe kapısından girerken beni arkamdan itiyordu, ben de direniyordum. Bana takılmak hoşuna gidiyor gibiydi. Ben ise, ona dokunabilmek için deli oluyordum. Bir keresinde kafama su döktü. Sonra kurulamam için havlu getirdi. Nerede karşı karşıya, yan yana gelsek, birbirimize hafif yumruklar atıyorduk. “Beni niye dövüyorsun lan?” diyordu. Bir insan bu kadar tatlı, bu kadar güzel “lan” diyebilir miydi?

Akşamüstü. Camlarda günün son yangını. Bahçenin köşesindeki sarı sarı açmış yıldızlar, yediveren gülleri ve menekşeler yeni bir hüzne kaydı kayacak.

“Saçların niye böyle?”

“Beğenmiyor musun?”

“Beğenmediğimden değil de… Saçlarına bakmıyorsun, darmadağın.”

İkisi de susuyor. Bu dünya yetmiyor Kemal’e. Ona yeni bir dünya lazım. Mümkün mü bu? Kemal, mümkün olmayanı olur kılmanın, aşılmayanı aşmanın peşinde.

“Hülya?”

“Efendim?”

“Saçlarını uzatsana… Daha çok yakışır.”

Saçlarını yıkıyorken yengem gene sormuş. Çekingen davranmış Hülya. “Olmaz,” demiş. “Evet, gelirim,” diyecek değil ya. Öyle pat diye. Hangi kız hemencecik olur der? Nazlanacak tabii. Yengem, “Seni seviyor, ama utanıyor kızcağız söylemeye, çekiniyor,” dedi.

Ah bir konuşabilsem. Şu dilim bir çözülse. Bana da, “Olmaz!” der mi?

Sokağa bakan odadaki sedirde oturuyorlardı. Pencere önündeki çiçeklerin yaprakları kıpırdanıyordu camda. Yaz sıcaklığı dışarıda kalmıştı. Sevim Hanım, yemenisini eliyle düzeltip gözlerini çiçeklerden ayırmadan, “Nuray gelinlik çağa geldi,” dedi, “bir isteyeni çıksa, sandığa atacak ne bir işlengisi var ne de bir oyası var doğru dürüst; boğazımıza zor buluyoruz, ne yapalım? Evde bana çok yardımı oluyor Allah var. Elinden her iş geliyor artık. Kemal’in de okulu bitti şükür. Teşekkürname getirdi yine. Okuyabildiği yere kadar okutacağız elimizden geldiğince. Okumuş adamın hali başka olur malum. Babası, şöyle bir mühendis olsa da yüzümüzü ağartsa, diyor. Yükseğini kazanamazsa ne yapalım, canı sağ olsun. Dayısı elinden tutar, alır Almanya’ya yanına, onu da bir adam eder. O da onun bir evladı sayılır değil mi? Senin Bülent mesleğini eline aldı artık. Ee, evlenme zamanı da geldi. Yok mu bir düşündüğünüz?”

Aynur Hanım yerinde şöyle bir kıpırdadı. Ruj lekesi bulaşmış uzun, filtreli sigarasından bir nefes çekti:

“Yok canım, ne gezer? Bir Alman sevgilisi vardı, onu da bıraktı. Onunkisi yiyip içip gezmek. Başka şeyden anlamaz. Gel

oğlum, artık yaşın geldi geçiyor, diyorum, hayırlısıyla baş göz edelim, diyorum. Ama dinleyen kim?”

Sevim Hanım’ın sesine canlılık geldi.

“Hülya’nın da maşallahı var. Bu sene iyice güzelleşmiş, serpilmiş. İsteyeni çoktur herhalde!”

“Ee, var tabii... İstanbullu bir aile var, bizim oturduğumuz yerde. Kaç kez gelip gittiler. Abin olmaz, diyor. Çok yakından tanıdığımız bir aile, yıllardır komşuyuz. Çok saygıdeğer insanlar. Durumları da iyi. İstanbul’da dükkânlar, evler, yazlıklar. Kızım rahat eder vallahi. Zaten Hülya’yı öyle fakire fukaraya vermem. Rahatlığa, bolluğa alıştı kızım. Zorluk çekemez. Para sıkıntısı nedir bilmez Hülya. Rahat büyüdü çünkü. Biz zamanında çok çektik, çocuklarımız çekmesin bari. Bundan iyi kısmet de bulunmaz. Bir de abini razı edebilsem!”

Sevim Hanım’ın sesi kırıldı, son kez çabaladı:

“Ya Hülya? O ne diyor bu işe?”

“Laf aramızda; babası duymasın, yoksa dayaktan öldürür kızı vallahi, oğlanla kız önceden anlaştılar zaten...”

Sonra bana değişik bakmaya başladı. Kızgın gibi. Umursamaz. Her zamanki gibi değildi bakışları. Gözlerini hemen kaçırıyordu. O çocuksu halini üzerinden atmıştı. Bu ciddiyet yakışmıyordu ona. Başka birine benziyordu o zaman.

Annem de tuhaflaştı birdenbire. Bana bir şey söylemiş de ben anlamamışım gibi. Ya da tam söyleyecekken vazgeçmiş gibi. Karışık. Çok karışık...

Arabalara eşyaları yerleştirirken yanıma geldi. Konuşacak sandım. Konuşmadı. Konuşabilirim sandım. Konuşamadım.

Konuşmadık.

Güneş, sokağı yeni boyamaya başlamıştı.

Vedalaşırken elini, bir şeyler ifade etmek ister gibi, seni seviyorum, seni bekleyeceğim der gibi, beni unutma, ben hep seni düşüneceğim der gibi biraz sertçe, uzun süre bırakmayarak sıktım. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu o an.

Sokağımızın yıllanmış ağaçları sırtlarına yeni bir yaz sabahını daha yüklenip seyre çıkmışlar adeta; yaprak yaprak gölgeleri arabanın camlarına serilmiş, yola çıkmaya hazır.

Arabanın içinden bana bakıyor ve gülümsüyordu. Bense gülmeyi unutmuştum. Düşünmeyi de. Aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Yüreğim mengenede.

Annem, yengem ve Nuray ağlıyorlardı sessizce. Dayım arabayı çalıştırdı. Kırmızı Opel, birbirine karışan uğurlama sesleri arasında hareket etti. Annem bir kova su döktü arkalarından. Dedem sulu gözlerle yine son kez baktı.

El salladık.

Yazla birlikte gittiler.

Benden bir parça da onlarla birlikte gitti sanki. Ağlamaya benzer bir şey kaldı geride.

Sonra buraya geldim, akasyaların altına. Her zamanki gibi serin değil burası. Bunalıyorum... Çarşı şimdiden toza bulandı. Daha erken. Hakan evdedir, bugün erken gelse bari.

Hiç beklemediğim bir anda adını duyacağım, ya da onun adına benzer bir şeyler çalınacak kulağıma. Yolda gördüğüm birini ona benzeteceğim belki de. Yalnızlığımı bir sene daha

sürükleyeceğim kendimle. Nasıl dayanacağım gelecek yaza kadar?

Yaz iyice yerleşmiş şehrin tepelerine. Otlar çoktan sararmış...

Yedi Kaleminen Yazı Yazarım

Doğacak oğlunun adını Keykubat koymak isteyen ancak karısının sert tepkisiyle karşılaşan adamın öyküsünü yazmak istiyordum.

Karısı, “Olur mu öyle şey, Keykubat da nereden çıktı?” diyordu.

Adam da, “Ne yani, ecdadımızın adı değil mi, Alaattin oluyor da neden Keykubat olmuyor!” diye cevap veriyordu.

Daha çok sinirlenen karısı, “Oldu olacak, Keyhüsrev koy bari,” diye tepiniyordu.

Adam bir an duraklıyor ve ciddi ciddi düşünmeye başlıyordu. Aklı biraz karışmış olmalı ki, “Cennetmekân padişahımız Abdülvahap Han Hazretleri’nin oğullarından birinin adı Keyhüsrev’di değil mi?” diye soruyordu karısına bulanık bir sesle.

Karısı daha fazla dayanamayıp bağırıyordu artık:

“Diğerlerinden söz ederken 48. Muttalip, 56. Tacettin diyorsunuz da buna gelince niye birdenbire cennetmekân oluyor?”

Böyle bir öykü yazarsam, Yerli Yazarlar Derneği Başkanı Medeniyyet Bey’in hışmına uğrayacağım açıktı. Ben de bu öyküyü bir kenara bırakıp apartman koridorunda yaşayanları anlatan bir öykü yazmaya karar verdim.

Ne zaman yedinci kattaki dairemin kapısından çıkıp asansöre yönelsem ya da çöpü yangın merdivenine koymak için koridora çıksam bizim apartman ahalisinin sesini duyuyordum. Çocuk sesleri kadın seslerine karışıyor, sinir bozucu bir uğultu merdiven boşluğunda yankılanarak büyüdükçe büyüyordu. Kadınlar çocuklarıyla birlikte asansör ve yangın merdiveni kapılarının önünde yere bir yaygı yayıp oyuna mı oturuyorlardı, kapı komşularıyla eşikte, çocuklarının çığlığa benzeyen konuşmalarını bastıran bir sesle bitmek bilmez bir sohbete mi dalıyorlardı, yahut evde konuşamadıklarını kapı önünde konuşmak daha mı zevkli oluyordu, yoksa evde oynamaktan sıkılan çocukları biraz da dışarıda oynasın diye çıkara çıkara ancak daire kapısının önüne mi çıkarıyorlardı bilmiyorum ama kızgınlığımdan kurtulabilmek için başka bir yol gelmiyordu aklıma.

Bunları yazmak için masama oturup da kalem aramaya başlayınca, kalemleri koyduğum kupanın içinde bana ait olmayan bir kalem gözüme çarptı. Basit, üç kuruşluk bir kalem. Hani kırtasiyecilerden dört-beş tanesi bir liraya alınan tükenmez kalemler var ya, onlardan.

Kalem alırken ince eleyip sık dokuyan, her kalemi beğenmeyen, elimin beğenmediği kalemlerden uzak duran biri olduğum için bu kalemi satın almam mümkün değildi.

Kalemi, bir an önce kurtulmak istediğim iğrenç bir nesne gibi iki parmağımın arasında tutarak mutfağa yöneldim. Karıma, “Bu kalem de neyin nesi, ne arıyor benim odamda?” diye seslendim.

Seslendim diyorum ama aslında pek de öyle sayılmaz; sesimin benden önce mutfağa kadar gidip sert bir şekilde geri döndüğünü gözümle gördüm neredeyse.

Yazamadığı zamanlar evin içinde bir hışımla dolaşan, vara yoğa sinirlenip çatacak yer arayan benim gibi bir manyağa alışkın karım aldırmaz bir tavırla, “Ne kalemiymiş o? Ne bileyim ben senin kalemlerini!” dedi.

Kavrulmuş soğanların içinde sarımsak da mı vardı?

Beni başından savıyordu. “Git, yazamadığın öykünün başına otur, suçu kaleme atma!” diyordu açıkça.

Şimdi de kıyma. Nasıl da severim kıymayı tencerede şöyle tahta kaşıkla döndüre döndüre kavurmayı. Sonra kaşığı tak tak tencerenin kenarına...

Susmadım tabii. Kalemler ve defterlerle kurduğum ilişkiyi, onları seçme konusundaki titizliğimi, bir dolma kaleme dünyanın parasını verdiğimi, benden daha iyi bildiği tüm bu şeyleri başka birine anlatıyor gibi üstüne bastıra bastıra anlattım.

Benimle uğraşmak istemeyen karım tencerenin kenarına vurarak kaşığı tertemiz yaptı.

“Ne bileyim ben, belki öğretmenler odasında birinden almışımdır,” dedi.

Yeni öykümü bulmuştum. Diğeri bir süre daha bekleyebilirdi. Kocaman bir parça ekmeği soğanlı kıymaya bandırmak da... Tabii ardından gelecek azar da...

Koskoca devlet kurumları, bankalar bile bu kalem canavarlarıyla baş edemeyip üç kuruşluk zavallı kalemleri

bankolara iple bağlamak zorunda kalmışlardı. Bu canavarlar yanlarında kalem taşımadıkları hâlde, bir yerde bir imza attıktan ya da iki satır bir şey yazdıktan sonra yürüyüp giderken ellerindeki kaleme bakıp ne düşünüyorlardı acaba? Sen kalem taşımazsın. Ama ne zaman kalemle bir işin olsa sağında solunda, çok da uzağa gitmeden hemen yakınında, benim gibi kalem taşıyan bir enayi buluyorsun hemencecik. Oradan ayrıldıktan sonra elindeki, deminden beri bilinçsizce parmaklarının arasında çevirip durduğun kalemi fark edi yor musun peki? Ne hissediyorsun? Güzel mi, beğendin mi? Kaç paradır sence? Ya, evet, insanlar ona para veriyorlar bir de, olacak şey değil, değil mi? Tabii canım, sen vermezsin, hem evinde bunun gibi kimbilir kaç tane var. Parasını vermediğin bir sürü kitap, çakmak ve tespih... ama şimdi konumuz bu değil. Sonra ne yapıyorsun o kalemi? Bak hâlâ elinde. Anladım, cebine koyuyorsun, seninle eve kadar geliyor. Kalemin senin ihtiyaç listendeki sıralaması 256 olduğundan (255'te kitap var, kitap deyince de kalem aklına geldi) çoktan unuttun onu tabii. Ceketini ya da gömleğini değiştiriyorken bu gereksiz araç, bırakalım araç demeyi de zımbırtı diyelim en iyisi, bu gereksiz zımbırtı yine çıktı karşına. Ne yapıyorsun bu durumda, benim yaptığım gibi bir kupaya ya da kalemliğe mi koyuyorsun? Çöpe atmıyorsundur herhalde. Varsa senin çocuklarının, yoksa irili ufaklı yeğenlerinin işine yarar mutlaka. Atma tabii canım, atılır mı! Kalemlik yoktur sende, benimki de laf. Bir kupaya koy en iyisi. Nasıl duruyorlar bir araya gelince? Şimdi sen bunları nereden, kimden yürüttüğünü de hatırlamazsın. Ne oldu, yürütmek sözü ağır mı geldi? Hangisini nereden, kaça aldın o

zaman, hadi buna cevap ver! Para vermeden bir mala sahip olmak nasıl bir duygu? Hani büroda, imza için odama geldiğinde, bir anlık dikkatsizliğimden yararlanıp –yoksa yedirmezdim– izinsiz aldığın ve geri vermediğin kalemim var ya, onun yokluğunu fark ettiğimde senin hakkında neler düşündüğümü merak ettin mi hiç?

Sen, sen, evet sana söylüyorum!

Yazacağım hepinizi, tek tek yazacağım! El içine çıkacak yüzünüz kalmayacak! O beğenmediğiniz, değer vermediğiniz kalemlerin ne anlama geldiğini göstereceğim hepinize... Halkı kin ve düşmanlığa tahrik etmek neymiş göreceksiniz!

Kaptırmış gidiyordum. Karım seslendi mutfaktan.

“Yemek hazır, bırak artık, sonra yazarsın.”

“Tamam,” dedim elimdeki uyduruk kaleme bakıp sinirlenerek, “sonra yazarım...”

Mutfağa girdiğimde karım elinde bir parça ekmekle beni bekliyordu. Soğanlı kıymaya batırılmış yağlı bir parça ekmek.

“Sana demiyordum, yani sözüm sana değildi,” dedim.

“Efendim?”

Tam, yav sen bakma bana diyecektim ki... Bir ses... Nereden geldiğini çözemediğim bir müzik. Bizim apartman koridorunda yaşayanlardan mı, alt üst komşulardan mı, park yerinde arabanın kapısını açmış müzik dinleyen gençlerden mi bilemediğim ama içimi titreten bir ezgi.

Yedi kaleminen yazı yazarım
Aslım Yozgatlıdır gurbet gezerim

Bir yüksek mevkiye kazın mezarım
Görünsün memleket anam ağlasın

“Aha!..” dedim karıma dönerek.

“Efendim?” dedi tekrar.

Lokmamı keyifle yuttum:

“Kalemleri götüren herifi buldum.”

Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

“Buldun mu? Kimmiş? Neredeymiş?”

“Müziği duymadın mı?”

“Müzik mi? Ne müziği?”

Kucakladım kocaman.

“Neyse sen onu boş ver, yağlı ekmekten bir lokma daha var mı?”

İthaf

Bu yazıyı,

bir gün, otobüsten diğer yolcularla birlikte indikten sonra kalabalığın arasında bir yandan yürümeye çalışıp bir yandan da telefonuma gelen mesaja yakın gözlüğüm olmadan bakmaya çalışırken arkamdan itekleyerek, “Yürüsene be dayı!” diyen ve telefonuna benden daha ustaca bakarak yanımdan hışımla geçen, berberden kaçmış da tıraşı yarım kalmış gibi bulanık saçlı, pantolonu götünden düşen ince uzun zıpır delikanlıya;

bankamatikte, cihazı ilk defa görüyormuş ya da o an makineyi yeniden icat ediyormuşçasına düşünüp duran; yıllardır kullandığı menüyü defalarca okurken verilen süreyi kaçırdığı için ek süre isteyeceğine kartını alıp tekrar takan, aynı uzun yolculuğa arkasındaki kuyruğa aldırmadan yeniden koyulan ve dayanamayıp kafamı uzattığımda hesap özetini görünce, ona, ben ve benim gibilerin en az iki katı maaş veren kurumuna içimden küfürler yağdırdığım paçavra kılıklı herife;

markette, kasaya geldiğinde, kasiyerin satın alınanları okutmasını izleyen, kasiyerin işi bittikten sonra onları ağır çekimde poşetlere doldurmayı nihayet bitirerek çantasında cüzdanını arayan, bulamayıp tekrar arayan, bulamayıp tekrar arayan, bulunca hangi kartı vereceğini uzun uzun düşünen, şifresini dünyanın en önemli sırrını ifşa etmekten çekinir gibi şekilden şekle girerek tuşlayan umursamaz kadına;

alışveriş merkezinin park yerinde, başıma gelecekleri bildiğim için en uzağa ve sıkışık olmayan yerlere park ettiğim aracıma, manevra yaparken sürten arkadaşa; ayrıca aracının kapısını ayı gibi açarak benim zavallının kaportasını kevgire çeviren diğer sürücüler ve o araçlardan inenlere;

en sağ şeritte kendi halimde ve trafiğin belirlediği hız sınırları içinde insan gibi sakin sakin giderken, orta ve sol şerit müsait olduğu halde arkamdan gelip bana selektör yapan hayvan oğlu hayvana;

her gün ekmek ve gazete aldığım, komşularla şakalaşıp ayaküstü uzun muhabbetlere daldığı hâlde benim selamımı almaya tenezzül etmeyen köşedeki büfeciye;

yıllardır tıraş olduğum, zorunlu konuşmalar dışında tek kelime etmediğimiz ve bana bir kez bile adımla hitap etmeyen berberime;

sinemada, önümdeki koltukta, uyarmama rağmen cep telefonunu kapatmayıp filmin içine sıçan şımarık kıza;

ara sıra gittiğim cuma namazları çıkışında, Kur'an kurslarında okuyan "Kur'an Bülbülleri"ne yardım toplayan ve benim, "Bu çocukların ana babası yok mu, masraflarını niçin onlar karşılamıyor da bizden istiyorsunuz, ben çocuğumu herhangi bir kursa gönderdiğimde sizden para istiyor muyum?" sözlerime, yüzüme kinle bakıp cevap vermeyen, hac kurası için torpil aradığını düşündüğüm henüz hacı olamamış hacı abiye;

otoparkta, aracına bindiği için hemen çıkacağını sanarak beklediğim ama yaklaşık kırk sekiz saat süren bir ayine baş lamışçasına bir şeylerle uğraşıp kontağı bir türlü çevirmeyerek beni deli eden alçağa

ve onun gibi burada ismini ve katkılarını sayamayacağım daha nicelerine

ithaf ediyorum.

Onlar olmasaydı bu yazı da olmazdı.